

Program Konfederacji Korony Polskiej A.M.D.G. 2021

Deklaracja ideowa

Konfederacja Korony Polskiej (KKP) jest partią polityczną, która działa na rzecz przywrócenia i zachowania zasad cywilizacji łacińskiej oraz suwerenności narodu wolnych Polaków w niepodległej Rzeczypospolitej Polskiej.

Celem działalności politycznej KKP jest dobro Narodu, pomyślność Państwa Polskiego, ochrona Wiary, rodziny i własności oraz kształtowanie zasad życia społecznego w oparciu o wartości, na których zbudowana jest cywilizacja łacińska, a do których zaliczamy: moralność chrześcijańską, prawo rzymskie oraz greckie umiłowanie prawdy – które KKP ma wolę pojmować i praktykować po katolicku.

KKP uważa, że wszelkie prawo ustanowione przez władze państwowe powinno być w zgodzie z prawem naturalnym i najlepszymi tradycjami narodowymi oraz służyć zapewnieniu każdemu możliwości dążenia do osobistej doskonałości zgodnie z naturą człowieka, co przyczynia się do dobra wspólnego. Oznacza to konieczność poszanowania przez władze państwowe podstawowych praw:

- prawa do życia od poczęcia do naturalnej śmierci;
- prawa do własności gwarantującego każdemu możliwość korzystania z owoców swojej pracy i będącego odbiciem obowiązku dbania o wypracowane, odziedziczone lub w inny sposób otrzymane mienie, oraz
- prawa do wolności umożliwiającego każdemu branie odpowiedzialności za własne czyny i działania zgodnie z własnym sumieniem w ramach posiadanej wolnej woli.

KKP stoi na stanowisku, że wszelka działalność polityczna władz i instytucji państwach powinna być zgodna z i służyć realizacji polskiej racji stanu, którą definiujemy jako:

Zachowanie niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej, tj. utrzymanie statusu Państwa Polskiego jako samodzielnego podmiotu prawa międzynarodowego i spójności jego terytorium oraz utrzymanie suwerenności rozumianej jako posiadanie władztwa (zdolności) do: (A) samodzielnego stanowienia prawa we własnym państwie, zachowania tożsamości narodowej, tradycyjnych wartości, wolności i podmiotowości jego obywateli, własności polskich rodzin oraz (B) utrzymania dominacji własności polskiej w gospodarce, rolnictwie, zasobach leśnych i wodnych, bogactwach naturalnych, a ponadto (C) posiadanie zdolności politycznej, ekonomicznej i militarnej do ich obrony.

To w Polsce powinny zapadać decyzje w kluczowych sprawach:

- o wyborze podstawowych zasad moralnych, na których powinien opierać się nasz porządek prawny i które będą realizowane i promowane w życiu społecznym;

- o stopniu, w jakim obywatele Polski mogą być obciążeni obowiązkami na rzecz państwa i wspólnoty narodowej oraz
- o tym kto i na jakich zasadach może przekraczać granice naszego państwa, podejmować w nim aktywności i starać się o zostanie członkiem jego wspólnoty politycznej (obywatelem).

W celu niezależnego podejmowania i wykonywania decyzji w powyższych sprawach Państwo Polskie powinno dysponować takimi środkami jak:

- jasny, spójny i zrozumiały system prawny;
- sprawne, nieprzerośnięte instytucje publiczne zapewniające obsługę silnego państwa minimum;
- skuteczna, dobrze uzbrojona i wyszkolona armia oraz inne służby mundurowe i specjalne;
- własna waluta i samodzielna polityka monetarna;
- profesjonalna dyplomacja, realizująca polską rację stanu.

Polscy obywatele powinni natomiast być zdolni do podejmowania samodzielnej, bez uzależnienia od podmiotów zagranicznych, aktywności gospodarczej, która zapewni ich rodzinom stabilność ekonomiczną i bezpieczeństwo majątkowe.

My, członkowie i sympatycy KKP, uważamy, że obowiązkiem Państwa Polskiego wypełnianym przez jego władze jest zapewnienie wspólnocie narodowej bezpieczeństwa fizycznego, ekonomicznego i tożsamościowego, przy czym jako wspólnotę narodową rozumiemy społeczność wolnych obywateli tworzących wspólnotę polityczną, żyjącą u siebie i na swoim.

Za integralną część wspólnoty narodowej uznajemy polskie wychodźstwo ostatnich dwustu lat oraz wspólnoty polskie pozostałe w konsekwencji odebrania Polsce części jej terytoriów poza granicami naszego państwa. Uważamy, że środowiska te powinny mieć swoją reprezentację polityczną w Senacie RP.

Bezpieczeństwo fizyczne obywateli rozumiemy jako obowiązek chronienia przez instytucje i organy państwowe życia, zdrowia i mienia obywateli realizowany w ramach polityki bezpieczeństwa wewnętrznego oraz jako obowiązek zachowania niepodległości, suwerenności i granic państwa realizowane w ramach polityki obronnej.

Bezpieczeństwo ekonomiczne rozumiemy jako ochronę majątku i dobrostanu polskich rodzin oraz tworzenie warunków politycznych i prawnych do stałego i harmonijnego wzrostu ich zamożności.

Bezpieczeństwo tożsamościowe rozumiemy jako zbiór działań politycznych, edukacyjnych i promocyjnych służących budowaniu i utrwalaniu poczucia tożsamości narodowej, przywiązania do tradycyjnych wartości oraz poszanowania tysiącletniej historii Państwa i Narodu Polskiego.

Dlatego też jako naczelną zasadę organizacji władz i instytucji państwowych przyjmujemy zasadę pomocniczości, zgodnie z którą wszelkie władze państwowe – zarówno lokalne (samorządowe), jak i centralne (rząd), podejmują jakąkolwiek aktywność tylko wtedy, gdy mniejsze wspólnoty, na czele z rodziną, nie są w stanie podjąć jej samodzielnie. Zarazem władze te w pełni szanują autonomię rodziny,

gwarantując bezpieczeństwo wychowania dzieci zgodnie z wartościami przyjętymi przez ich rodziców.

Przewodnią myślą naszej działalności politycznej jest arystotelesowskie przesłanie, w myśl którego:

„Polityka to sztuka rządzenia państwem, której celem jest dobro wspólne”
oraz Tomaszowa filozofia człowieka i związana z nią wykładnia hierarchii obowiązków stanu.

Wprowadzenie do programu

Głęboko zatroskani o losy i pomyślność Najjaśniejszej Rzeczypospolitej i jej obywateli z przykrością stwierdzamy, że Państwo Polskie jest obecnie w głębokim kryzysie praktycznie we wszystkich podstawowych jego funkcjach i obszarach działania. Obserwujemy kryzys państwowotwórczej myśli politycznej, niezdolność do prowadzenia samodzielnej i skutecznej polityki zagranicznej, hołdowanie fałszywej doktrynie obronnej, przekraczający granice bezpieczeństwa ekonomicznego i politycznego stan zadłużenia finansów publicznych, niewydolność większości instytucji państwowych i przede wszystkim upadek moralny klasy rządzącej.

Jesteśmy również świadkami bezprecedensowej inflacji prawa stanowionego i jego degradacji. Proceder ten wywołuje chaos legislacyjny i w praktyce ogranicza prawa konstytucyjne obywateli.

Stało się to szczególnie widoczne w czasie tzw. pandemii oraz nieroztropnie i bezprawnie wprowadzanych przez rząd w ciągu ostatnich dwóch lat tzw. lockdownów i obostrzeń zmierzających do ustanowienia systemu urzędowej dyskryminacji poprzez segregację sanitarną.

Konsekwencje zdrowotne, społeczne i ekonomiczne tej błędnej polityki rządu są i będą jeszcze długo odczuwane przez obywateli, a ich neutralizacja pochłonie wiele energii ludzkiej i zasobów materialnych.

Wszystkie te ułomności i patologie czynią obecne Państwo Polskie strukturalnie niewydolnym i niezdolnym do świadczenia na rzecz własnych obywateli powinności wynikających z konstytucyjnych obowiązków jego władz i organów.

Jednocześnie tak słabe wewnętrznie państwo stało się bardziej podatne na wpływy obcych państw i organizacji międzynarodowych, które na jego terenie i jego kosztem realizują własne cele, często ze szkodą dla Rzeczypospolitej Polskiej i jej obywateli.

Polska nie jest bogatym państwem zachodu, choć od zawsze należy do cywilizacji łacińskiej. Dlatego też nie powinna bezkrytycznie naśladować dzisiejszych (jeszcze) bogatych państw Zachodu, tylko wysiłkiem swoich światłych obywateli wypracować własny, oryginalny program rozwoju uwzględniający posiadane aktywa, własne i obce doświadczenia historyczne oraz przede wszystkim potencjał drzemący w narodzie polskim uważanym za najbardziej przedsiębiorczy na kontynencie europejskim.

To w uruchomieniu tego potencjału, wysokiej sprawności instytucji państwowych oraz mądrych i prostych prawach należy upatrywać atutów, które pozwolą podjąć Państwu Polskiemu skuteczną rywalizację polityczną i ekonomiczną z innymi państwami w ramach i poza organizacjami międzynarodowymi, do których należy Rzeczpospolita Polska.

Z siły ekonomicznej i sprawności organizacyjnej oraz wysokiego morale obywateli – przede wszystkim sprawujących rządy – będzie wynikała siła polityczna i militarna Państwa Polskiego oraz jego zdolność do obrony własnych granic, suwerenności i niepodległości.

W polityce zagranicznej rząd polski powinien kierować się odwieczną dyplomatyczną regułą, że nie ma stałych i bezwarunkowych umów czy układów, a kluczową zasadą pozostaje wzajemność.

Stałe są tylko interesy Najjaśniejszej Rzeczypospolitej zdefiniowane w polskiej racji stanu.

Formułując program dla Polski, bierzemy pod uwagę wszystkie wspomniane wyżej czynniki, a zarazem odwołujemy się do najchlubniejszych kart I Rzeczypospolitej. Uwzględniamy też obecne uwarunkowania geopolityczne i wyzwania płynące z sytuacji międzynarodowej.

Wychodząc z tych przesłanek, Konfederacja Korony Polskiej przedstawia program naprawy i przebudowy Państwa Polskiego jako **„Silnego państwa minimum”**.

Program składa się z trzech części przypisanych do określonych interwałów czasowych obejmujących: „Program na dziś”, „Program na jutro” i „Program na pojutrze”.

„Program na dziś” odnosi się do bieżących wyzwań i zagrożeń; sformułowano w nim cele polityczne i metody ich realizacji w perspektywie krótkoterminowej, tj. na okres dwóch, trzech lat. Odpowiada on na podstawowe potrzeby i wyzwania polityki bieżącej. Koncentruje się na przeciwdziałaniu szczególnie niekorzystnym i niebezpiecznym działaniom i decyzjom obecnych władz kraju oraz organizacji międzynarodowych, do których należy Rzeczpospolita Polska.

„Program na jutro” stanowi jego podstawowy trzon, a zarazem credo polityczne KKP. W jego treści podano cele, metody ich realizacji oraz oczekiwane skutki przeprowadzenia naprawy Państwa Polskiego. Celem strategicznym tego programu jest zbudowanie w perspektywie dekady **„Silnego państwa minimum”**.

„Program na pojutrze” w swoim czasie przedstawi wizję KKP Państwa Polskiego w perspektywie pokolenia, tj. czterdziestu lat.

Sprawne i przyjazne dla obywateli państwo to wysoka jakość i kompetencje rządzących, skuteczność jego instytucji oraz właściwy podział kompetencji między nimi.

Warunkiem koniecznym realizacji tej wizji jest przeprowadzenie konsekwentnej i efektywnej naprawy Państwa Polskiego, co zostało zapisane w „Programie na jutro”.

Konfederacja Korony Polskiej ma pełną świadomość, że państwo jest nie tylko wspólnotą polityczną obywateli oraz podmiotem prawa międzynarodowego, ale również ogromnym, wielowymiarowym i wielofunkcyjnym organizmem – potężną strukturą organizacyjną.

Wobec tego rządzący powinni umieć nie tylko uprawiać politykę, ale również zarządzać strategicznie powierzonymi sobie obszarami i sprawować nadzór nad działalnością operacyjną podlegających im instytucji.

Stan państwa, a co za tym idzie również ocena rządzących przez obywateli, będzie zależał w znacznej części, a może nawet przede wszystkim, od jakości zarządzania i wynikających z niego rzeczywistych efektów w świecie realnym.

Przyjmując taką filozofię postępowania w budowie programu politycznego dla Polski, KKP uważa, że pozwoli to nie tylko uniknąć zbędnych i kosztownych działań

dublujących się lub wręcz wzajemnie wykluczających, ale przede wszystkim optymalnie wykorzystać skończone z natury rzeczy zasoby posiadane przez Państwo i Naród. Dodatkowo będzie można uniknąć społecznych i politycznych napięć, gdyż mądry program – nawet trudny w realizacji – nie jest grą o sumie zerowej i może zakończyć się zgodnie z zasadą „w2w” (*win to win*).

Dlatego też Konfederacja Korony Polskiej przedstawia program polityczny uzdrowienia i naprawy Państwa Polskiego „**Dziś, Jutro, Pojutrze**” ad. 2021.

Część I

Program na dziś *Podstawowe potrzeby i wyzwania polityki bieżącej*

Wobec aktualnych zagrożeń

Cel strategiczny: *przeciwdziałanie bieżącym zagrożeniom poprzez obronę wolności, której zachowanie jest nie tylko naszym konstytucyjnym prawem, ale i cywilizacyjnym obowiązkiem.*

Konfederacja Korony Polskiej w celu zachowania tożsamości narodowej i dziedzictwa kulturowego podejmie zdecydowane działania w obronie wartości, na których wyrosła Rzeczpospolita Polska i ukształtował się Naród Polski.

Od początku ich istnienia, którego symboliczną datą jest Chrzest Polski, Kościół Katolicki, jako depozytariusz cywilizacji łacińskiej, zajmował i zajmuje szczególne miejsce w historii Narodu i Państwa Polskiego. Dlatego też dzisiaj to na świadomych obywatelach ciąży obowiązek Jego wsparcia i obrony.

Konieczność taka wynika z nasilającej się i przybierającej coraz bardziej agresywne formy presji politycznej i kulturowej środowisk oraz organizacji wrogich cywilizacji łacińskiej, zmierzających do jej zniszczenia.

Żądamy niezwłocznego przestrzegania podstawowych praw obywateli, gwarantowanych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, takich jak: wolność kultu religijnego, wolność działalności gospodarczej, wolność poruszania się i wolność zgromadzeń. Ich ograniczanie dokonywane jest na podstawie aktów wykonawczych (rozporządzeń), wbrew przepisom Konstytucji, przewidującym obligatoryjną podstawę ustawową. Proceder taki, wprowadzany pod pretekstem walki z tzw. pandemią, godzi w istotę powyższych praw i wolności, nadużywając ich, a ponadto jest nieproporcjonalny do płynących z niej zagrożeń i nie przynosi realnych korzyści.

Wobec bezprecedensowego ignorowania, a wręcz łamania praw podstawowych obywateli polskich, w tym ich przedstawicieli do Sejmu, wzywamy rząd i Marszałka Izby do natychmiastowego porzucenia tego niegodnego procederu.

Wzywamy również do przywrócenia realnej ochrony zdrowia i życia obywateli RP poprzez powrót placówek medycznych do ich normalnej pracy ukierunkowanej na leczenie wszystkich tych, którzy w danym momencie potrzebują takiej pomocy.

Żądamy zaprzestania zmuszania Polaków, pod presją decyzji politycznych, do udziału w eksperymentach medycznych prowadzonych przez międzynarodowe korporacje. Za szczególnie haniebne uważamy wydanie przez organy państwowe zezwolenia na prowadzenie podobnych eksperymentów na naszych dzieciach.

Zapowiadamy postawienie wszystkich odpowiedzialnych za te decyzje i nadużycia przed Trybunałem Stanu i sądami powszechnymi.

Wprowadzenie do programu

Program na dziś koncentruje się na zdefiniowaniu podstawowych potrzeb i wyzwań polityki bieżącej w ujęciu krajowym i międzynarodowym. Obserwowane obecnie dynamiczne zmiany sytuacji geopolitycznej regionu i świata oraz wewnętrzne zagrożenia dla tradycyjnie ukształtowanego systemu wartości, na których została zbudowana cywilizacja łaćwińska będąca podstawą tożsamości i tradycji Narodu i Państwa Polskiego, wymagają pilnego zajęcia jednoznacznego stanowiska przez KKP.

Konfederacja Korony Polskiej z niepokojem stwierdza, że na skutek błędnej polityki polskiego rządu Rzeczpospolita staje się coraz częściej przedmiotem gry politycznej interesów obcych państw. Dlatego też KKP wyraża swoje stanowisko w najważniejszych z naszego punktu widzenia sprawach, do których należą:

- bieżąca polityka obronna;
- bieżąca polityka zagraniczna;
- bieżąca polityka gospodarcza;
- polityka rolna;
- bieżąca polityka monetarna;
- bieżąca polityka energetyczna;
- polityka zdrowotna;
- bieżąca polityka społeczna;
- polityka edukacyjna oraz
- bieżąca polityka rodzinna.

Niezależnie od prezentowanego poniżej stanowiska dotyczącego głównych zagrożeń i wyzwań, wobec których stoi obecnie Państwo Polskie, KKP przedstawi pełną wizję modelu organizacji i funkcjonowania państwa w drugiej części programu jako zadanie „na jutro”.

Wymienione poniżej działania dotyczą polityki bieżącej Państwa Polskiego.

A. Polityka obronna

Wobec dynamicznych zmian geopolitycznych w świecie wpływających znacząco na pozycję międzynarodową Rzeczpospolitej Polskiej oraz obserwowane przewartościowanie rzeczywistego poziomu bezpieczeństwa, wynikającego z członkostwa Polski w NATO i UE, postulujemy niezwłoczne przystąpienie do opracowania nowej Strategii Bezpieczeństwa Narodowego (SBN) i Strategii Obronności Państwa (SOP).

Żądamy przywrócenia właściwego etosu i szacunku dla służby żołnierzy i oficerów Wojska Polskiego oraz uwolnienia polityki kadrowej w Siłach Zbrojnych od szkodliwego upolitycznienia.

Jednocześnie wnioskujemy o natychmiastowe zakończenie chaotycznego, nieprzemyślanego i nadmiernie kosztownego programu przebrojenia Wojska

Polskiego na rzecz podjęcia przemyślanego, konsekwentnego i wynikającego z nowej SBN programu uzbrojenia armii przygotowanej do prowadzenia wojny nowego typu.

Ponadto nalegamy na znaczne przyspieszenie tempa tworzenia nowych jednostek Wojsk Obrony Terytorialnej kraju i przystąpienie do odbudowy systemu Obrony Cywilnej.

B. Polityka zagraniczna

Głównym imperatywem dla polskiej polityki zagranicznej powinna być realizacja polskiej racji stanu. Dlatego też wzywamy rząd polski do rewizji obecnej polityki, krytycznej weryfikacji kadr, form aktywności i kierunków działań służb dyplomatycznych oraz poniesienia polityki sojuszy bezalternatywnych na rzecz wielowektorowego działania i elastycznego reagowania.

Żądamy bezwzględnej ochrony interesów Polski w świetle zawartych umów i paktów międzynarodowych, a przede wszystkim zachowania suwerenności Rzeczypospolitej w obrębie Unii Europejskiej zgodnie z postanowieniami Traktatu Akcesyjnego z 16 kwietnia 2003 roku.

Oczekujemy także podjęcia aktywnej i samodzielnej polityki wobec bliższych i dalszych sąsiadów Państwa Polskiego z uwzględnieniem potrzeby ochrony interesów Polaków zamieszkujących te państwa.

Żądamy zaprzestania angażowania autorytetu Państwa Polskiego do realizacji obcych interesów – sprzecznych z polską racją stanu, co miało miejsce w sposób szczególnie widoczny w działaniach rządu polskiego wobec Ukrainy, Iranu i Białorusi.

Uważamy, że Polska nie powinna cedować całego ciężaru prowadzonej przez siebie polityki na organizacje międzynarodowe, w których jej głos nie zawsze jest należycie uwzględniany, lecz musi prowadzić aktywną politykę opartą na relacjach dwustronnych, tj. zarówno z naszymi najbliższymi sąsiadami, jak i kluczowymi mocarstwami regionalnymi i światowymi.

Mając na uwadze nasze doświadczenia i potencjał, uważamy, że Rzeczpospolita Polska, będąc samodzielnym podmiotem polityki międzynarodowej, może i powinna stać się liderem i inspiracją dla państw i narodów wyznających podobne wartości podstawowe.

C. Polityka gospodarcza

Uważamy, że głównym celem polityki gospodarczej Państwa Polskiego powinno być tworzenie warunków do rozwoju i ochrona polskiego żywołu gospodarczego, którym jest przede wszystkim sektor Małych i Średnich Przedsiębiorstw oraz rolnictwo oparte na gospodarstwach rodzinnych. Sektory te wytwarzają bogactwo narodowe w oparciu o zaangażowanie rodzimych zasobów pracy oraz przedsiębiorczość właścicieli i kwalifikacje pracowników.

Wobec powyższego stoimy na stanowisku, że prawo gospodarcze, prawo pracy i polityka fiskalna powinny tworzyć spójny i przyjazny dla rozwoju i wzrostu zamożności polskich obywateli system.

Dlatego też wyrażamy swój stanowczy sprzeciw wobec dalszego zwiększania opodatkowania pracy – głównego źródła dochodów polskich rodzin – oraz zwiększania obciążeń administracyjnych i fiskalnych dla polskich przedsiębiorców.

Uważamy również za konieczne porzucenie fałszywej doktryny głoszącej, że rozwój ekonomiczny kraju może następować przede wszystkim na podstawie dotacji zagranicznych i inwestycji centralnych, które z natury rzeczy są mniej przemyślane i bardziej marnotrawne niż inwestycje prywatne.

Jedyną realną i trwałą podstawą wzrostu zamożności Polski i Polaków jest prywatna przedsiębiorczość, praca i roztropna, wspierająca je polityka państwa.

Z tych względów jesteśmy przeciwni postulatowi zawartemu w dokumencie o nazwie „Polski Ład” z wyjątkiem zwiększenia kwoty wolnej od podatku, ale z rozszerzeniem tego prawa na wszystkich czynnych zawodowo obywateli.

D. Polityka rolna

Rolnictwo to jeden z najważniejszych działów gospodarki narodowej. Jego przetrwanie we względnie dobrej kondycji w czasach realnego socjalizmu oraz obserwowany w ostatnich latach dynamiczny rozwój jest skutkiem tradycyjnej struktury agrarnej opartej na gospodarstwach rodzinnych. Dlatego też KKP stoi na stanowisku, że **„Rodzinne gospodarstwo rolne”** powinno być uznane za ważny element dziedzictwa kulturowego i z tego względu podlegać szczególnej ochronie oraz opiece Państwa Polskiego.

Polscy rolnicy ze względu na swoją pracowitość i przedsiębiorczość oraz strukturę gospodarstw wciąż jeszcze w znacznym stopniu zaspokajają potrzeby żywnościowe kraju oraz mają realną szansę na podjęcie rywalizacji konkurencyjnej z innymi krajami – członkami UE.

Dlatego też KKP uważa, że dla wzmocnienia tych pozytywnych trendów oraz zwiększenia opłacalności produkcji rolnej należy:

- stworzyć polskim producentom żywności warunki do pełnej swobody gospodarczej;
- wzmocnić ochronę polskich rolników przed monopolami i oligopolami zagranicznych właścicieli przedsiębiorstw handlowych i przetwórczych;
- zlikwidować utrudnienia w sezonowym zatrudnianiu obcokrajowców, o ile nie stanowi to zagrożenia dla lokalnego rynku pracy;
- ukrócić samowolę organizacji „ekologicznych” próbujących terroryzować hodowców zwierząt;
- chronić polskich hodowców zwierząt przed terrorem sanitarnym (np. ASF);
- wprowadzić system realnych rekompensat dla rolników za szkody wyrządzone przez dziką zwierzynę będącą pod ochroną Lasów Państwowych lub kół łowieckich;

- wprowadzić pełną swobodę sprzedaży płodów rolnych przez ich producentów na rynkach hurtowych i targowiskach;
- chronić polski rynek żywności przed nieuczciwą konkurencją, jednocześnie zachowując otwartość na wielostronną wymianę handlową z wiarygodnymi partnerami;
- ograniczyć proceder zawierania fikcyjnych umów kupna-sprzedaży ziemi rolnej przez podstawionych figurantów;
- przywrócić rolnikom prawo do dysponowania ich własnością, w tym gospodarki leśnej i wodnej na swoim terenie oraz uboju zwierząt hodowlanych;
- wprowadzić dobrowolność płacenia składek ZUS i KRUS;
- ograniczyć możliwości nieuczciwego przejmowania przez instytucje finansowe gospodarstw rodzinnych za długi;
- wprowadzić bezwzględny obowiązek oznakowania produktów żywnościowych informacją o kraju pochodzenia, produkcji z wykorzystaniem GMO oraz o zawartości czynników szkodliwych lub potencjalnie szkodliwych dla organizmu człowieka;
- podjąć aktywną politykę odnośnie gospodarki morskiej chroniącą Bałtyk przed dewastacją jego fauny i flory oraz chronić prawa polskich rybaków do prowadzenia połowów na równych prawach z innymi;
- chronić polską strefę ekonomiczną na Bałtyku przed eksploracją przez obce jednostki;
- przywrócić prestiż marki „Zdrowa żywność” i „Produkt polski”.

KKP uważa, że wprowadzenie w życie powyższych postulatów wzmocni ekonomicznie polskie rolnictwo oparte na gospodarstwach rodzinnych i zwiększy atrakcyjność obszarów wiejskich jako miejsca do osiedlania się i realizacji planów zawodowych kolejnych pokoleń Polaków.

E. Polityka monetarna

Stoimy na stanowisku, że należy zachować i ochronić polską walutę oraz utrzymać jej realną wartość, tj. jej siłę nabywczą.

W celu ochrony oszczędności polskich rodzin i przedsiębiorstw wzywamy do zaniechania prowadzenia polityki monetarnej kreującej niebezpieczny dla budżetów domowych i gospodarki narodowej wzrost poziomu inflacji.

Zdecydowanie sprzeciwiamy się próbom likwidacji obrotu gotówkowego i zastąpienia go wyłącznie pieniądzem cyfrowym. Uważamy, że prawo do posiadania i swobodnego dysponowania pieniądzem gotówkowym jest jednym z podstawowych atrybutów wolności ekonomicznej i z tego względu powinno być bezwzględnie zachowane.

Wzywamy również do zaprzestania chaotycznego zadłużania państwa generującego niekontrolowane ryzyka ekonomiczne i polityczne.

Żądamy ujawnienia rzeczywistego stanu finansów państwa i wynikających z tego zagrożeń oraz listy podmiotów – głównych wierzycieli Państwa Polskiego.

Oczekujemy od Prezesa Narodowego Banku Polskiego wypełnienia statutowych obowiązków ochrony polskiej waluty i utrzymania niskiego poziomu inflacji.

F. Polityka energetyczna

Energetyka jest jednym z kluczowych – posiadających strategiczne znaczenie – sektorów gospodarki narodowej. Z tego względu powinna bazować, w możliwie dużym stopniu, na zasobach własnych surowców energetycznych.

Dlatego też stanowczo sprzeciwiamy się polityce „wygaszania” polskiego górnictwa węgla kamiennego i brunatnego będącego podstawą tradycyjnego polskiego systemu energetycznego.

W tym kontekście uważamy za bezwzględnie konieczną rewizję zobowiązań wynikających z „Paktu klimatycznego”, a w przypadku niemożności osiągnięcia rozwiązań zgodnych z interesem Państwa Polskiego wypowiedzenie go.

Jako jedyną alternatywę dla obecnego systemu wytwarzania energii elektrycznej widzimy elektrownie jądrowe, do zbudowania których wzywamy rząd polski.

Jednocześnie uważamy doktrynę oparcia krajowego systemu energetycznego w Polsce wyłącznie lub głównie na odnawialnych źródłach energii (OZE) za szkodliwe mrzonki oderwane od realiów ekonomicznych i praw fizyki.

W celu wzmocnienia bezpieczeństwa energetycznego oraz zapewnienia ciągłości dostaw energii do polskich przedsiębiorstw i gospodarstw domowych oczekujemy bezzwłocznego połączenia mostami energetycznymi polskich sieci z państwami sąsiadującymi z terytorium RP, w tym przede wszystkim z Litwą, Białorusią i Ukrainą dysponującymi dużymi nadwyżkami taniej energii elektrycznej.

G. Polityka zdrowotna

Z wielkim smutkiem i niepokojem KKP odnotowuje upadek państwowej służby zdrowia. Zaprzestanie leczenia w dłuższych okresach czasowych pod pretekstem fałszywej pandemii i wprowadzonego w jej konsekwencji lockdownu doprowadziło do dziesiątek, by nie powiedzieć ponad stu tysięcy nadmiarowych zgonów i znaczącego pogorszenia stanu zdrowia – łącznie z zagrożeniem życia – setek tysięcy polskich obywateli.

Dlatego też KKP wzywa rząd RP do natychmiastowego zaprzestania tej szkodliwej i niebezpiecznej polityki oraz przywrócenia normalności w funkcjonowaniu służby zdrowia i właściwej relacji między lekarzem a pacjentem.

Ponadto żądamy przeprowadzenia uczciwych i pogłębionych badań naukowych dotyczących prawdziwych skutków stosowanych procedur i aplikowanych preparatów medycznych (tzw. szczepionek) oraz zaprzestania haniebnego praktyki prześladowania lekarzy i naukowców dążących do poznania prawdy o realnych rozmiarach i rzeczywistych skutkach tzw. pandemii oraz metodach walki z nią.

H. Polityka społeczna

Polityka społeczna państwa powinna służyć wyrównywaniu szans życiowych obywateli oraz budowaniu kapitału społecznego.

Jednocześnie powinna nieść pomoc rzeczywiście potrzebującym w taki sposób, żeby beneficjenci tej pomocy mogli możliwie szybko się usamodzielnić.

Nie powinna natomiast rozbijać i zastępować naturalnych relacji w rodzinach wielopokoleniowych oraz demoralizować poprzez zniechęcanie do odpowiedzialności i samodzielności.

Dlatego też jesteśmy przeciwni prowadzonej obecnie polityce bezrefleksyjnego rozdawnictwa w oparciu o pożyczone przez skarb państwa pieniądze, której głównym celem jest korupcja polityczna dużych grup społecznych – wyborców, a efektem trwałe uzależnianie ich od pomocy państwa.

Wzywamy do zaprzestania tak nieodpowiedzialnej i deprawującej polityki – przekupywania obywateli ich własnymi pieniędzmi i zadłużania przyszłych pokoleń – na rzecz opracowania spójnego i sprawiedliwego systemu pomocy społecznej zapisanego w Kodeksie Pomocy Społecznej.

I. Polityka edukacyjna

KKP uważa za konieczne przywrócenie właściwego etosu zawodu nauczyciela, uwolnienie szkół i uczelni od wpływu szkodliwych dla kondycji moralnej narodu ideologii oraz powrót do otwartej debaty akademickiej, która była podstawą tworzenia i działania uniwersytetów.

Wnosimy o zwiększenie udziału rodziców w decydowaniu o formach wychowania i treściach nauczania w publicznych placówkach wychowawczych i szkolnych oraz tworzenie przyjaznych warunków do funkcjonowania i powoływania szkół społecznych i prywatnych, a także nauczania domowego.

J. Polityka rodzinna

Rodzina stanowiąca najmniejszą wspólnotę, a jednocześnie podstawową komórkę społeczną, wyrasta z wielowiekowej tradycji i znajduje ochronę w Konstytucji RP. Jej podstawę stanowi małżeństwo (związek mężczyzny i kobiety) tworzące naturalne środowisko do wychowania dzieci. Jest ona miejscem kształtowania postaw patriotycznych i obywatelskich oraz przechowywania tradycyjnych wartości i przekazywania dorobku przeszłych pokoleń przyszłym.

Dlatego też KKP widzi konieczność bezwzględnej obrony pozycji rodziny, jej godności i praw w porządku prawnym i społecznym Rzeczypospolitej Polskiej.

Opowiadamy się za znacznym wzmocnieniem pozycji ekonomicznej polskich rodzin poprzez pozostawienie w ich dyspozycji całości wypracowanych dochodów jej aktywnych zawodowo członków.

Praca, przedsiębiorczość i niczym nieograniczone prawo do dziedziczenia powinny stanowić o sile ekonomicznej polskich rodzin.

Dlatego też kategorycznie żądamy bezwzględnego przestrzegania definicji, praw i przywilejów rodziny zapisanych w Konstytucji RP zarówno w trakcie tworzenia aktów niższej rangi, tj. ustaw, rozporządzeń i regulaminów, jak i w pragmatyce postępowania władz, instytucji i organów państwa.

Dla zachowania bezpieczeństwa tożsamościowego narodu oraz w imię poszanowania praw rodzicielskich domagamy się stanowczego egzekwowania konstytucyjnych i prawno-karnych norm współżycia społecznego.

Wzywamy władze i służby Państwa Polskiego do stanowczego przeciwdziałania agresji ideologicznej, a zwłaszcza agresywnego propagowania deprawujących i destrukcyjnych zachowań i stylów życia forsowanych pod obłudnymi hasłami „równości, otwartości i tolerancji”.

Państwo Polskie winno też poczuwać się do obowiązku obrony wartości chrześcijańskich, rodzinnych i narodowych na arenie międzynarodowej, przede wszystkim służąc wsparciem polskiemu wychodźstwu na całym świecie. Aktywność polskich służb dyplomatycznych w tym zakresie oceniamy jako niedostateczną.

Część II

Program na jutro *Silne państwo minimum*

Fundamenty budowy wspólnoty narodowej

Cel strategiczny: zdefiniowanie podstawowych wartości i zasad, na których powinna być zbudowana i w oparciu o które powinna funkcjonować wspólnota narodowa oraz jej emanacja polityczna, tj. Państwo Polskie.

„Rzeczpospolita Polska jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli”, jak zapisano w pierwszym artykule Konstytucji RP. O tak zdefiniowane dobro mamy obowiązek dbać, chronić je, ale również dobrze nim gospodarzyć.

Obserwowany obecnie poważny kryzys Państwa Polskiego dotyczy przede wszystkim jego organizacji, podziału kompetencji pomiędzy poszczególnymi organami władzy państwowej, jakości pracy instytucji państwowych oraz stosowanych przez nie polityk.

KKP, świadoma tej sytuacji oraz przyczyn jej zaistnienia, przygotowała Program naprawy Państwa Polskiego będący „Programem na jutro”.

Przekonani, że rządzący powinni umieć nie tylko uprawiać politykę, ale również zarządzać dobrem wspólnym, jakim jest Rzeczpospolita Polska, oraz kierować strategicznymi obszarami i sprawować nadzór nad działalnością operacyjną podległych im instytucji, przedstawiamy program budowy „**Silnego państwa minimum**”; silnego moralnie, ekonomicznie i militarnie, a przez to silnego politycznie.

Silnego moralnie, bo budowanego na mocnych fundamentach cywilizacyjnych: moralności chrześcijańskiej, rzymskim prawie i greckim umiłowaniu prawdy.

Silnego ekonomicznie bogactwem (zamożnością) swoich obywateli, ich gospodarstw domowych i budującego tę siłę przede wszystkim w oparciu o polski żywioł gospodarczy.

Silnego militarnie, bo posiadającego dobrze wyposażoną, wyszkoloną i zorganizowaną własną armię charakteryzującą się sprawnym dowodzeniem oraz wysokim morale kadry oficerskiej i tworzących ją żołnierzy.

Tak ukształtowane Państwo Polskie będzie stanowiło suwerenny podmiot prawa międzynarodowego zdolny do prowadzenia samodzielnej polityki zagranicznej z uwzględnieniem istniejących uwarunkowań geopolitycznych.

Silne państwo to również państwo bezpieczne, dające możliwość zamożnego życia jego obywatelom, skoncentrowane na realizacji podstawowych funkcji, do których zostało powołane, a ponadto uwolnione od tych aktywności, które należy pozostawić obywatelom i ich wspólnotom.

Temu samoograniczeniu państwa, a w praktyce parlamentu i rządu, do spraw kluczowych, wynikających z samej jego istoty, odpowiada określenie „minimum”

właściwie rozumiane w odniesieniu do danego poziomu rozwoju społeczeństwa i sytuacji międzynarodowej.

Jedną z podstawowych zasad organizacji „Silnego państwa minimum” jest zasada pomocniczości, na podstawie której powinny być definiowane relacje: rodziny ze społecznością lokalno-gminną, gminy z samorządem wojewódzkim oraz jednostek samorządu terytorialnego z rządem i podległymi mu instytucjami.

Imperatywem generalnym dla parlamentu i rządu, a także wszystkich pozostałych konstytucyjnych organów Państwa Polskiego powinna być polska racja stanu zdefiniowana i realizowana niezależnie od ideologicznych i politycznych koniunktur światowych oraz tego, kto aktualnie sprawuje władzę w kraju.

Wszystkie działania władz Państwa Polskiego i prowadzone przez nie polityki powinny służyć realizacji polskiej racji stanu (łac. *ratio status*), która ma stanowić imperatyw kategoriyczny i punkt odniesienia dla wszystkich aktywności politycznych rządu i organów państwa.

Stan państwa, a co za tym idzie również ocena rządzących przez obywateli, będą zależały w znacznej części, a może nawet przede wszystkim, od jakości zarządzania i wynikających z tego rzeczywistych efektów w świecie realnym.

Wprowadzenie – model funkcjonalny państwa

Program naprawy Państwa Polskiego został napisany na podstawie stworzonego wcześniej Modelu Funkcjonalnego Państwa i podzielony na trzy podstawowe obszary:

- obszar podstawowych funkcji państwa organizacja i ustrój;
- obszar wytwórczy gospodarka,
- obszar redystrybucji kapitał ludzki.

Uzupełnieniem tego podziału jest zbiór zasad generalnych, stanowiących wspólny mianownik dla zarządzania wszystkimi filarami. Należą do nich m.in.:

- system podstawowych wartości, na których ufundowany jest ustrój państwa – cywilizacja (tradycja) łacińska;
- polska racja stanu – podstawowy imperatyw dla wszystkich polityk państwa;
- zasada pomocniczości rozumiana jako podstawa budowy relacji pomiędzy poszczególnymi organami władzy i instytucjami państwa;
- zasada roztropności w zarządzaniu zasobami będącymi w domenie publicznej;
- budowanie tożsamości narodowej – imperatyw dla polityki historycznej.

Ponadto w celu efektywnego kierowania państwem należy zdefiniować właściwe poziomy zarządzania nim, do których należą:

- poziom polityczny – ośrodek rzeczywistej władzy politycznej (kierownictwo partii/koalicji rządzącej),
cel: zdefiniowanie politycznych celów dla państwa i rządu;
- poziom strategiczny – rząd i podległe mu instytucje,
cel: realizacja strategicznych celów państwa w funkcji celów politycznych;
- poziom operacyjny – instytucje państwowe, w tym samorzady,
cel: realizacja celów operacyjnych służących osiągnięciu celów strategicznych.

Takie przyporządkowanie hierarchii celów i zadań pozwoli uniknąć chaosu kompetencyjnego oraz umożliwi przypisanie jednoznacznej odpowiedzialności za podejmowane działania i decyzje właściwym podmiotom, gdyż tak są zorganizowane i funkcjonują dojrzałe ustrojowo i poważne państwa.

Głównym założeniem przedstawianego programu jest przekonanie KKP, że wszystkie obecne i przyszłe problemy państwa i społeczeństwa polskiego możemy rozwiązywać wyłącznie samodzielnie, bazując przede wszystkim na własnych siłach, zasobach i umiejętnościach.

Aby tego dokonać, należy dobrze zorganizować Państwo Polskie oraz przebudować jego struktury i instytucje, czyniąc je efektywnymi i przyjaznymi dla obywateli, a w konsekwencji uruchomić ogromny, obecnie w znacznej części niewykorzystywany potencjał drzemący w społeczeństwie polskim.

Należy przy tym pamiętać, że **„Celem państwa jest szczęśliwe życie, a reszta to środki wiodące do tego celu. Państwo zaś jest wspólnotą rodów i miejscowości dla doskonałego i samowystarczalnego bytowania. To znów polega [...] na życiu szczęśliwym i pięknym. Trzeba tedy przyjąć, że wspólnota państwowa ma na celu nie współżycie, lecz piękne uczynki”** (Arystoteles, „Polityka”), a żeby to osiągnąć: **„Wykonywanie władzy politycznej, czy to we wspólnocie, czy to w instytucjach reprezentujących państwo powinno być ofiarną służbą człowiekowi i społeczeństwu, nie zaś szukaniem własnych czy grupowych korzyści z pominięciem dobra wspólnego całego narodu”** (Jan Paweł II, Przemówienie w Sejmie, Warszawa 11 czerwca 1999 r.).

A. Obszar podstawowych funkcji państwa – organizacja i ustrój

Cel strategiczny: *sprawne zarządzanie podstawowymi funkcjami silnego państwa minimum właściwe dla danego poziomu rozwoju społeczno-gospodarczego i sytuacji międzynarodowej.*

Z jakości funkcjonowania tego obszaru będzie wynikała moc i wiarygodność instytucjonalna Państwa Polskiego, która może mu dać siłę wewnętrzną oraz przewagę konkurencyjną nad bardziej rozwiniętymi i bogatszymi, ale pogrążonymi obecnie w kryzysie wewnętrznym tzw. państwami dobrobytu.

KKP widzi pilną potrzebę naprawy Państwa Polskiego, jego formy ustrojowej, organizacji, instytucji i organów państwowych oraz podziału kompetencji i odpowiedzialności między nimi.

KKP, w swoim czasie, przedstawi pełnię rozwiązań ustrojowych, kompetencje organów władzy państwowej i relacje między nimi, a także zbiór podstawowych praw i obowiązków obywatelskich oraz inne kluczowe kwestie dla Państwa Polskiego we własnym projekcie Konstytucji RP.

1. Parlament: Sejm i Senat

KKP uważa, że należy zachować dwuizbowy parlament z izbą niższą – Sejmem i izbą wyższą – Senatem, ale jednocześnie zmienić system wyboru parlamentarzystów, sposób stanowienia prawa oraz zakres ochrony immunitetu posła i senatora.

Sejm

Widzimy pilną potrzebę przywrócenia autorytetu oraz znacznej poprawy sprawności i jakości pracy Sejmu oraz stanowionego przezeń prawa.

Ustawy uchwalane przez parlament, z wyjątkiem stanów nadzwyczajnych, powinny dotyczyć wyłącznie zasad i norm prawnych, a nie pełnić – jak ma to miejsce obecnie – rolę instrukcji i regulaminów dotyczących zdarzeń incydentalnych albo niskiej rangi zagadnień i tematów. Podstawą porządku prawnego w państwie powinno być spójne, stabilne i przewidywalne prawo, a nie *lex specialis*.

Oczekujemy bezwzględno przestrzegania zapisanych w Konstytucji RP oraz ustawach i regulaminach zasad pracy Sejmu, a w szczególności swobody wypowiedzi posłów i procedury uchwalania ustaw i innych aktów prawnych.

Jednocześnie w wyborach do Sejmu RP będziemy dążyli do wprowadzenia jednomandatowych okręgów wyborczych przy równoczesnym zmniejszeniu liczby posłów do 300 (po jednym na każde 125 tysięcy obywateli mieszkających na terenie kraju).

W ten sposób stworzymy spójny system wyborów do organów przedstawicielskich władz szczebla krajowego i gminnego.

Uwaga: powodzenie tej reformy jest uwarunkowane komplementarnością i jednoczesnością jej zaprowadzenia na obu tych szczeblach.

Postulujemy wprowadzenie zasady, że wszystkie ustawy zmieniające warunki prowadzenia działalności gospodarczej, nakładające bezpośrednio lub pośrednio nowe daniny publiczne na obywateli RP oraz inne regulacje mające istotny wpływ na konstrukcję prawno-ustrojową Rzeczypospolitej, ze szczególnym uwzględnieniem życia gospodarczego, powinny mieć minimum roczne *vacatio legis* (w celu ograniczenia zakresu stosowania fiskalizmu i *lex specialis*).

Zgłaszamy potrzebę ograniczenia biernego prawa wyborczego członków rządu i pełniących funkcje kierowników instytucji centralnych, tak aby zakazać łączenia mandatu posła z pełnieniem funkcji we władzach wykonawczych. Rozdzielenie tych domen jest istotą trójpodziału władzy.

Żądamy zaniechania złej praktyki przetrzymywania projektów ustaw w tzw. zamrażarce sejmowej i wprowadzenia obligatoryjnego obowiązku wnoszenia ich pod obrady Sejmu w nieprzekraczalnym terminie sześciu miesięcy od złożenia do łaski marszałkowskiej.

Ponadto uważamy za celowe wprowadzenie zasady, że każdy projekt ustawy powinien mieć wymienionych z imienia i nazwiska autora/autorów, a ewentualne zmiany zgłaszane przez posłów podczas obrad Sejmu powinny zyskać akceptację autora/autorów, by mogły być uwzględnione w tekście końcowym.

Senat

Będziemy dążyli do zmiany formy wyboru senatorów, tak aby bierne prawo wyborcze kandydatów do Senatu ograniczyć do osób, które przez co najmniej jedną kadencję sprawowały funkcję pochodzącą z wyborów powszechnych w jednostkach samorządu terytorialnego z wyjątkiem przedstawicieli Polonii oraz które w dniu wyborów ukończyły 45 lat.

Uważamy, że Polacy zamieszkujący poza granicami kraju i posiadający obywatelstwo innego państwa powinni mieć swoją reprezentację w Senacie RP. Dlatego też postulujemy zarezerwowanie 10 miejsc w Senacie dla reprezentantów środowisk polonijnych i pozostałych poza granicami Państwa Polskiego na skutek zmiany granic.

Wobec postulowanych zmian w systemie wyboru i strukturze Senatu oraz w trosce o zachowanie należytej reprezentatywności Izby wyższej rekomendujemy zmniejszenie liczby senatorów do 60, tj. po dwóch lub trzech z każdego województwa (po reformie; zob. rozdz. 3) wybieranych w okręgach jednomandatowych.

2. Prezydent i rząd

KKP ma świadomość doniosłości aktu przywrócenia instytucji Głowy Państwa, który dokonał się poprzez utworzenie urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej.

Traktujemy to jako chlubne nawiązanie do tradycji państwowej, a jednocześnie pierwszy krok do przywrócenia pełnej powagi i majestatu Głowy Państwa w osobie Monarchy.

Jednocześnie stwierdzamy pilną potrzebę jednoznacznego wyboru modelu władzy wykonawczej w Państwie Polskim, wynikającą z dotychczasowego braku precyzji w rozdzieleniu zadań i obowiązków oraz wyznaczenia miejsca w porządku konstytucyjnym RP Prezydenta i rządu.

Opowiadamy się za wprowadzeniem w Rzeczypospolitej Polskiej modelu prezydenckiego zbliżonego do rozwiązań obowiązujących w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej. Mamy świadomość, że Ojcowie Konstytucji Stanów Zjednoczonych wzorowali się m.in. na rozwiązaniach ustrojowych I Rzeczypospolitej, w szczególności na formie elekcji króla i jego roli w państwie.

Dlatego też, nawiązując do własnych tradycji oraz rozwiązań konstytucyjnych największego obecnie mocarstwa światowego, opowiadamy się za modelem prezydenckim. Głową państwa i utworzonego przez siebie rządu będzie pochodzący z wyborów powszechnych Prezydent RP.

Prezydent będzie wybierany w wyborach powszechnych na jedną siedmioletnią kadencję.

Prezydent połączy dzisiejsze kompetencje prezydenta i premiera oraz będzie pełnił funkcję zwierzchnika Sił Zbrojnych RP.

Prezydent będzie samodzielnie powoływał i mianował ministrów do rządu, którego strukturę i podział kompetencji będzie zatwierdzał Senat na wniosek Prezydenta.

Prezydent będzie mecenasem kultury narodowej utrzymującym z przypisanego mu budżetu instytucje kultury narodowej, w tym narodowe sceny teatralne, muzea narodowe i inne kluczowe dla kultury państwa instytucje i programy.

Zostanie ograniczona liczba ministerstw i wiceministrów, zlikwidowane też zostaną niekonstytucyjne ciała, takie jak komitety polityczne działające przy ministrach.

Prezydent powoła pięcioosobową Radę Stanu, która będzie opiniowała wszystkie kluczowe dla państwa decyzje i akty prawne. W przypadku wystąpienia kryzysu konstytucyjnego, skutkującego niemożnością wypełnienia procedur demokratycznych, Rada Stanu zostaje przekształcona w Radę Regencyjną.

Widzimy również potrzebę utworzenia Prezydenckiego Centrum Studiów Strategicznych do prowadzenia analiz i przygotowywania rekomendacji w strategicznych dla państwa obszarach. Centrum to powinno aktywnie współpracować z kluczowymi krajowymi *think tankami* oraz środowiskami akademickimi.

3. Samorząd terytorialny

Reaktywowanie w 1990 roku samorządu terytorialnego było jedną z najbardziej doniosłych i w znacznym stopniu udanych zmian ustrojowych w odzyskującym suwerenność Państwie Polskim. Gminy miejskie i wiejskie, integrując społeczności lokalne, w pełni potwierdziły swoją przydatność w systemie zarządzania krajem.

Jednak kolejne zmiany dokonywane od 1998 roku, wprowadzające trójszczeblowy podział samorządu terytorialnego i zmieniające sposób finansowania JST, nie były już tak udane i spowodowały chaos kompetencyjny oraz nieuzasadniony rozrost biurokracji i kosztów jej utrzymania.

Dlatego też KKP, doceniając potrzebę istnienia silnego samorządu terytorialnego opartego na podstawowej jednostce, jaką jest gmina, w celu poprawy efektywności działania i obniżeniu kosztów funkcjonowania samorządu terytorialnego rekomenduje wprowadzenie następujących zmian:

- 1) likwidację szczebla powiatowego i zastąpienie go dobrowolnymi Związkami Celowymi Gmin;
- 2) zwiększenie liczby województw do 20-22 z jednoczesnym wyłączeniem aglomeracji warszawskiej do samodzielnej jednostki samorządowej na prawach województwa;
- 3) wprowadzenie jednolitej zasady wyborów do wszystkich rad gmin w okręgach jednomandatowych przy zachowaniu bezpośrednich wyborów na urząd wójta/ burmistrza/ prezydenta;
- 4) wybór radnych do sejmików wojewódzkich przez rady gmin położone na terenie danego województwa;
- 5) wzmocnienie małych gmin wiejskich poprzez zachęcanie ich do dobrowolnych połączeń z sąsiednimi gminami, tak aby mogły uzyskać samodzielność funkcjonowania;

- 6) usamodzielnienie finansowe gmin, tak aby całość ich stałych dochodów pochodziła z własnych tytułów podatkowych i opłat;
- 7) finansowanie samorządu wojewódzkiego poprzez stałe, procentowe odpisy z budżetów gmin położonych na terenie danego województwa;
- 8) wprowadzenie zasady, że dodatkowe zadania (wychodzące poza ramy ustawowe) powierzane samorządom przez rząd miałyby charakter zleceń w ramach stosunków cywilnoprawnych z każdorazowo określonym budżetem przekazywanym przez zlecającego, a jednostka samorządowa miałaby prawo przyjąć lub odrzucić to zlecenie;
- 9) ograniczenie zakresu aktywności gospodarczej gminy do świadczenia usług publicznych, szczególnie tych, które mają charakter monopolu naturalnego;
- 10) ograniczenie prawa posiadania majątku gmin do infrastruktury krytycznej dla funkcjonowania wspólnoty lokalnej i koniecznej do świadczenia usług publicznych (np. w ramach polityki mieszkaniowej posiadanie wyłącznie mieszkań socjalnych i lokali tymczasowych).

Uważamy, że wprowadzenie tych rozwiązań pozwoli zoptymalizować koszty funkcjonowania samorządu terytorialnego i skoncentrować jego uwagę na wypełnianiu tych zadań, do których został powołany zgodnie z podstawową zasadą pomocniczości.

4. Administracja

KKP podziela w pełni pogląd wyrażany przez ogół obywateli, że administracja państwowa, na którą składa się administracja rządowa i samorządowa, stanowi obecnie nadmiernie rozbudowaną, kosztowną i generującą chaos kompetencyjny strukturę państwa. Była ona tworzona przez ostatnie trzydzieści lat w sposób nieprzemyślany i przypadkowy. Stanowi poważne obciążenie dla Państwa Polskiego, a w wielu przypadkach ma negatywny wpływ na jakość życia i poczucie podmiotowości obywateli. Wymaga ona poważnej restrukturyzacji, zmniejszenia liczby urzędów i urzędników oraz ograniczenia ich kompetencji.

Można będzie dokonać tego poprzez zmniejszenie ingerencji państwa w życie obywateli i tworzonych przez nich wspólnot (praktyczne zastosowanie zasady pomocniczości) oraz przez przebudowę struktur samej administracji.

Postulowane przez nas wprowadzenie modelu prezydenckiego i dwuszczeblowego samorządu terytorialnego w naturalny sposób uprości strukturę biurokratyczną i zredukuje jej wielkość.

Dodatkowo w celu pogłębienia tych pożądanych efektów będziemy dążyli do włączenia większości agencji rządowych i funduszy celowych do struktur rządu, do czasu pozostawiając tylko te, do których powołania zobowiązała się Rzeczpospolita umowami i traktatami międzynarodowymi.

Ponadto doprowadzimy do połączenia w jeden organizm urzędów i instytucji państwowych o podobnym charakterze i zakresie działań. Przykładem takiego działania może być włączenie do jednego Krajowego Urzędu Podatkowego rozproszonych dzisiaj na kilka urzędów i instytucji jednostek zajmujących się poborem danin publicznych.

Jednocześnie uważamy za konieczne przywrócenie etosu i podniesienie statusu urzędnika państwowego m.in. przez starannie prowadzony proces naboru, zwiększenie wynagrodzenia indywidualnego i wprowadzenie generalnej zasady służebności korpusu urzędniczego wobec obywateli oraz ich bezpośredniej odpowiedzialności za podejmowane decyzje.

Opowiadamy się za wprowadzeniem pragmatyki postępowania polegającej na zatrudnianiu w administracji rządowej i samorządowej, zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, odchodzących z czynnej służby żołnierzy, policjantów i innych funkcjonariuszy służb mundurowych i specjalnych. W naszej ocenie jest to szczególnie cenna grupa funkcjonariuszy państwowych o wysokim morale i gotowości do poświęcenia zdrowia i życia w obronie kraju i jego obywateli. Dlatego też, wzorem dojrzałych państw, powinna być również wykorzystana w służbie cywilnej Państwa Polskiego.

Należy także dokonać jednoznacznego podziału zadań i kompetencji między administrację rządową a samorządową, szczególnie szczebla wojewódzkiego, tj. między urząd wojewody a urząd marszałkowski, oraz zlikwidować administrację specjalną poprzez przekazanie jej zadań i kompetencji do administracji rządowej lub samorządowej.

Dopiero zdecydowane i konsekwentne wprowadzenie tak przedstawionego programu pozwoli zasadniczo zmienić obecny niepożądany stan administracji publicznej.

Wraz z przywróceniem właściwego etosu urzędnika państwowego, uporządkowaniem struktur i kompetencji oraz należytym wynagradzaniem praca w administracji publicznej winna być postrzegana jako wyróżnienie i służba wobec państwa i społeczeństwa.

5. Wymiar sprawiedliwości

Wymiar sprawiedliwości, definiowany jako trzecia władza, w powszechnej opinii Polaków obecnie źle funkcjonuje. Niewydolność państwa w tak ważnym, wynikającym z samej jego definicji, obszarze jest jedną z największych porażek trzeciej Rzeczypospolitej. Zmiana tego stanu rzeczy staje się zatem jednym z największych wyzwań w programie naprawy Państwa Polskiego.

Dlatego też w celu usprawnienia funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, a przede wszystkim znacznego skrócenia czasu postępowań sądowych oraz uwolnienia go od szkodliwych wpływów politycznych i destrukcyjnej praktyki kastowości KKP rekomenduje następujące rozwiązania:

- 1) przywrócenie autorytetu Sądu Najwyższego poprzez jednorazowy wybór (w wyborach powszechnych) na dożywotnią kadencję całkowicie nowego składu z jednoznacznie określonym cenzusem wieku, wykształcenia i praktyki zawodowej (ograniczone bierne prawo wyborcze);
- 2) wyposażenie Prezydenta w uprawnienia umożliwiające mu mianowanie, za zgodą Senatu, sędziów na wakujące miejsca w Sądzie Najwyższym;

- 3) likwidację Trybunału Konstytucyjnego i przekazanie jego obowiązków i kompetencji do nowego Sądu Najwyższego;
- 4) utworzenie sądów grodzkich oraz wybór w powszechnych wyborach lokalnych sędziów pokoju spośród uprawnionych;
- 5) wprowadzenie zasady wyboru w lokalnych wyborach powszechnych sędziów sądów okręgowych spośród uprawnionych;
- 6) wyposażenie Prezydenta RP w prawo mianowania Prokuratora krajowego za zgodą Senatu na jedną siedmioletnią kadencję;
- 7) wyposażenie Prezydenta RP w prawo powoływania sędziów śledczych do realizacji konkretnych zadań w określonym czasie;
- 8) wprowadzenie zasady bezpośredniego wyboru prokuratora rejonowego i okręgowego spośród uprawnionych;
- 9) wprowadzenie zasady prowadzenia rozpraw sądowych „dzień po dniu” zarówno w postępowaniu karnym, jak i cywilnym;
- 10) wprowadzenie w postępowaniach sądowych zasady, że ciężar dowodu ciąży na stronach, sędzia zaś jest prowadzącym i arbitrem;
- 11) znaczące ograniczenie stanowisk administracyjnych pełnionych przez sędziów w sądach wszystkich instancji;
- 12) wzmocnienie w sądach personelu pomocniczego, który powinien odciążyć sędziów od wykonywania czynności technicznych i administracyjnych, oraz objęcie wszystkich sądów zintegrowanym systemem informatycznym służącym poprawie efektywności zarządzania oraz dającym dostęp do archiwów i baz danych.

Ponadto zauważamy, że obok przedstawionych zmian podstawowym imperatywem poprawienia jakości funkcjonowania Państwa Polskiego, w tym tak ważnym dla obywateli obszarze, pozostaje szczególna dbałość o jakość i stabilność prawa stanowionego.

Realizacji tego postulatu służyć będzie wprowadzenie zasady rocznego *vacatio legis* dla nowych przepisów i aktów prawnych z wyjątkiem legislacji dotyczącej stanów nadzwyczajnych.

6. Policja, służby mundurowe, służby specjalne

Od jakości i skuteczności działań służb mundurowych i służb specjalnych w znacznej mierze będzie zależało bezpieczeństwo wewnętrzne i zewnętrzne Państwa Polskiego i jego obywateli. Na skutek nieroztropnej polityki kolejnych rządów służby te zostały nadmiernie upolitycznione, co jest ze szkodą dla profesjonalizmu ich działania i wywołuje m.in. chaos kompetencyjny. Nie pozwala też na optymalne wykorzystanie zgromadzonych w nich zasobów i kompetencji, a ich funkcjonariusze, podejmując codzienną trudną i ryzykowną służbę, nie są właściwie wynagradzani.

Dlatego też KKP rekomenduje podjęcie następujących działań:

- zaliczenie do ścisłych priorytetów odbudowę autorytetu służb specjalnych RP i przywrócenie etosu pracy funkcjonariuszy;

- profesjonalizację służb mundurowych, w tym w szczególności służb wywiadu i kontrwywiadu;
- uporządkowanie kompetencyjne poszczególnych służb oraz racjonalny podział obszarów ich aktywności i zadań;
- utworzenie w randze ministerstwa stałego Prezydenckiego Biura Koordynacji Służb Specjalnych (PBKSS) i powierzenie mu nadzoru oraz koordynacji pracy służb;
- zwiększenie wynagrodzeń dla funkcjonariuszy oraz budżetów operacyjnych służb mundurowych i specjalnych.

W celu realizacji powyższych postulatów i zwiększenia skuteczności działania służb mundurowych i specjalnych należy uczynić, co następuje:

- 1) Policja Państwowa (PP) – pozostawić w strukturach MSW i uznać za główną formację chroniącą mienie i życie obywateli;
- 2) Centralne Biuro Śledcze (CBŚ) – wydzielić do samodzielnej formacji podporządkowanej bezpośrednio PBKSS; włączyć w jego struktury funkcjonariuszy i zasoby Centralnego Biura Antykorupcyjnego oraz Grup Realizacyjnych KAS, tym samym likwidując CBA i GR KAS; powierzyć CBŚ walkę ze zorganizowaną przestępczością, w tym gospodarczą i IT, korupcją w organach państwa, przestępstwami o dużej wartości i ciężarze gatunkowym oraz monitorowanie zagrożeń gospodarczych dla Państwa Polskiego;
- 3) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego (ABW) – uczynić z agencji profesjonalną służbę kontrwywiadu, podporządkowaną bezpośrednio PBKSS; powierzyć jej zapewnienie osłony i ochrony tajemnic państwowych, przeciwdziałanie wrogiej aktywności na terenie kraju i polskich placówek dyplomatycznych obcych służb specjalnych (również państw sojuszniczych), monitorowanie środowisk obcokrajowców przebywających i zamieszkujących na terenie kraju oraz wzmocnienie kontrwywiadu strategicznego i osłony antyterrorystycznej państwa;
- 4) Agencja Wywiadu (AW) – uczynić z agencji profesjonalną służbę wywiadu podporządkowaną bezpośrednio PBKSS; AW powinna koncentrować się na działaniach podejmowanych zarówno wobec podmiotów państwowych, jak i korporacyjnych (dzisiaj silniejszych ekonomicznie i politycznie od wielu państw);
- 5) Służba Ochrony Państwa (SOP) – uczynić profesjonalną służbę ochrony najważniejszych osób i instytucji w państwie podporządkowaną bezpośrednio PBKSS; powierzyć jej jako główne zadanie osłonę i ochronę kontrwywiadowczą oraz osobową polityków sprawujących władzę, jak również głównych polityków opozycji;
- 6) Służba Wywiadu Wojskowego (SWW) – powinna działać przede wszystkim na rzecz bezpieczeństwa Państwa Polskiego oraz dodatkowo na rzecz wzmocnienia bezpieczeństwa państw sojuszniczych; swoją aktywność powinna koncentrować na głównych kierunkach zagrożeń dla Rzeczypospolitej, niezależnie od aktualnego stanu relacji międzypaństwowych; powinna zajmować się zarówno zagrożeniami płynącymi ze strony państw, organizacji i korporacji międzynarodowych, jak i organizacji paramilitarnych;

- 7) Służba Kontrwywiadu Wojskowego (SKW) – powinna zwiększyć zakres swojego operacyjnego zaangażowania; poza osłoną i ochroną Sił Zbrojnych RP powinna również rozpoznawać próby wpływania państw trzecich na bezpieczeństwo Państwa Polskiego (m.in. poprzez wykorzystywanie zasobów migracyjnych) oraz modelowania w walce informacyjnej postaw pacyfistycznych i deprecjonujących postawy proobronne w społeczeństwie; ponadto SKW powinna odtworzyć zdolności kontrwywiadu operacyjnego na głównych kierunkach strategicznych dla Polski.

SWW i SKW powinny pozostać w obecnych strukturach MON, ale jednocześnie zostać włączone przez oficerów łącznikowych do prac koordynowanych przez PBKSS.

Wobec realnego zagrożenia granic Państwa Polskiego nielegalną, masową imigracją (kryzys migracyjny) widzimy potrzebę wzmocnienia Straży Granicznej bezpośrednim wsparciem udzielonym przez Wojska Obrony Terytorialnej.

Sojusze polityczne i militarne w sposób istotny wzmocniają bezpieczeństwo Państwa Polskiego, lecz nie są bezwzględnie trwałe. Służby wywiadu i kontrwywiadu muszą skutecznie rozpoznawać zagrożenia dla państwa, w tym także w zakresie zmian i trendów w obszarze funkcjonowania dotychczasowych partnerów.

Celem działania służb specjalnych jest całościowa ochrona i osłona oraz wzmocnianie bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej.

7. Wojsko Polskie

Wobec zachodzących zmian geopolitycznych, a w ich konsekwencji konieczności krytycznej oceny dotychczasowej polityki obronnej, w obliczu bezprecedensowego kryzysu NATO i UE, tj. dwóch struktur politycznych i obronnych, na których opierała się dotychczasowa doktryna bezpieczeństwa Rzeczypospolitej, Wojsko Polskie pozostaje głównym i zasadniczym gwarantem niepodległości kraju.

Dlatego też KKP uważa, że dla właściwego przygotowania potencjału militarnego, zdolnego do samodzielnej obrony terytorium kraju, należy posiadać siły zbrojne składające się z:

- 1) armii zawodowej – w docelowej liczbie co najmniej 150 000 żołnierzy, stanowiącej trzon Wojska Polskiego; korpus żołnierzy zawodowych powinien zabezpieczyć podstawowe zdolności wojsk operacyjnych oraz stanowić zaplecze kadrowe i szkoleniowe do mobilizacyjnego rozwinięcia Sił Zbrojnych RP na czas wojny;
- 2) armii z poboru (na podstawie powszechnej rejestracji poborowych oraz kilkumiesięcznego szkolenia dla zakwalifikowanych) – w docelowej liczbie umożliwiającej mobilizacyjne rozwinięcie wojsk operacyjnych i obrony terytorialnej do ponad trzech procent populacji obywateli Rzeczypospolitej Polskiej; powinna ona mieć charakter krótkoterminowej służby zasadniczej;
- 3) Wojsk Obrony Terytorialnej – które z założenia mają mieć charakter ochotniczy, a na drugim etapie tworzenia powinny osiągnąć wielkość co najmniej 250 000 żołnierzy; docelowe ich stany osobowe powinny określać potrzeby obronne RP; Wojska OT muszą mieć zdolności i zasoby do ich mobilizacyjnego rozwinięcia,

w oparciu o przeszkolone rezerwy, do stanów potrzebnych do skutecznej obrony terytorium RP.

Istotnym elementem systemu bezpieczeństwa RP jest realne odtworzenie w ośrodkach miejskich Obrony Cywilnej. Formacja ta powinna posiadać strukturę i system umożliwiający skuteczne zabezpieczenie i wsparcie ludności podczas klęsk żywiołowych, katastrof przemysłowych oraz w czasie wojny. Do tej formacji należy kierować osoby odmawiające służby wojskowej ze względów ideologicznych lub religijnych oraz posiadające kategorie zdrowia, które uniemożliwiają służbę w SZ RP.

Ponadto, dla zwiększenia potencjału obronnego kraju, koniecznym jest:

- uproszczenie systemu dowodzenia Siłami Zbrojnymi RP;
- odtworzenie okręgów wojskowych, które w okresie zagrożenia stanowiłyby organy dowodzenia na własnym obszarze odpowiedzialności;
- wzmocnienie morale kadry zawodowej Wojska Polskiego po latach upolitycznienia kariery zawodowej żołnierzy oraz zwiększenie poziomu wynagrodzeń żołnierzy zawodowych;
- rozbudowa jednostek i wojsk specjalnych oraz rozszerzenie ich możliwości operacyjnych do prowadzenia wojny nowej generacji;
- rozbudowa struktur związków taktycznych na podstawie rzetelnej analizy strategicznych potrzeb obronnych;
- znacząca liberalizacja prawa obywateli do dostępu i posiadania broni oraz budowy prywatnych strzelnic, a docelowo wprowadzenie zasady, że tylko prawomocnym wyrokiem sądu obywatel Rzeczypospolitej może być pozbawiony naturalnego prawa do posiadania broni.

8. Infrastruktura krytyczna

Istotnym elementem bezpieczeństwa ekonomicznego i militarnego państwa jest infrastruktura komunikacyjna i przesyłowa oraz kluczowe węzły łączące infrastrukturę krajową z zagraniczną. Całość stanowi infrastrukturę krytyczną dla sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania Rzeczypospolitej.

Dlatego też KKP uważa, że całość infrastruktury krytycznej powinna pozostać pod kontrolą Państwa Polskiego poprzez kontrolę operacyjną lub strukturę własności.

Natomiast użytkownikami infrastruktury krytycznej mogą i wręcz powinny być podmioty prywatne korzystające z tej infrastruktury na zasadach komercyjnych.

Do infrastruktury krytycznej zaliczamy:

- drogi, mosty i tunele, po których poruszają się prywatni i komercyjni użytkownicy;
- drogi żelazne, tj. sieci kolejowe, po których powinny poruszać się pojazdy szynowe PKP i prywatnych operatorów przewozów osobowych i towarowych;
- sieci energetyczne wysokiego napięcia, przez które państwowi i prywatni wytwórcy i dostawcy energii elektrycznej powinni przesyłać energię do wszystkich grup odbiorców;

- gazociągi krajowe i tranzytowe, przez które powinien być przesyłany gaz do wszystkich grup odbiorców krajowych i zagranicznych;
- sieci telefonii komórkowej, które powinny być pod kontrolą operacyjną państwa i być udostępniane wszystkim operatorom (kontrola operacyjna);
- główne magistrale sieci światłowodowych, które powinny być pod kontrolą operacyjną państwa i być udostępniane wszystkim operatorom przesyłowym (kontrola operacyjna);
- porty lotnicze i morskie, które powinny być własnością państwa (w tym JST) i udostępniane operatorom i usługodawcom komercyjnym;
- magazyny surowców i produktów strategicznych prowadzone przez podmioty państwowe i prywatne, które powinny być pod kontrolą operacyjną państwa;
- archiwa, bazy danych i biblioteki (ochrona operacyjna);
- obiekty historyczne i kultu religijnego (ochrona operacyjna);
- infrastruktura służąca komunikacji w przestrzeni powietrznej i kosmicznej.

KKP uważa, że takie rozwiązanie polegające na kontroli właścicielskiej lub operacyjnej elementów infrastruktury krytycznej przez państwo – w tym zapewnienie osłony kontrwywiadowczej – z jednoczesnym oddaniem jej do użytkowania przez podmioty publiczne i prywatne na warunkach komercyjnych pozwoli na znalezienie arystotelesowskiego złotego środka między bezpieczeństwem a swobodnym i efektywnym wykorzystaniem.

KKP stoi na stanowisku, że obszar podstawowych funkcji państwa powinien być zarządzany przez opisane poniżej polityki.

9. Polityka bezpieczeństwa wewnętrznego

Obywatele, delegując na państwo części swoich praw i oddając mu monopol na używanie przemocy oraz rozstrzyganie sporów, oczekują w zamian ochrony ich indywidualnych i wspólnotowych interesów.

Dlatego też KKP uważa, że państwo zobowiązane jest, poprzez swoje organy i instytucje oraz realizowane przez nie polityki, do zapewnienia wszystkim obywatelom bezpieczeństwa fizycznego, ekonomicznego i tożsamościowego. Bezpieczeństwo zewnętrzne opisano w Polityce obronnej.

Bezpieczeństwo fizyczne chroniące życie, zdrowie i mienie obywateli zapewnia Policja Państwowa i służby specjalne oraz wymiar sprawiedliwości, tj. prokuratura i sądy. Instytucje te powinny być wolne od wpływów partyjnych oraz bieżącej polityki i być skoncentrowane na realizacji celów, do których zostały powołane. Dla efektywnego ich działania należy wyposażyć je w odpowiednie budżety oraz procedury nakierowane na sprawną i sprawiedliwą obsługę obywateli.

Bezpieczeństwo ekonomiczne wynika wprost z suwerenności politycznej i gospodarczej Rzeczypospolitej. Powinno ono być nakierowane na ochronę interesów ekonomicznych Polski i Polaków, ich własności, ich przedsiębiorstw oraz waluty narodowej. Państwo Polskie powinno chronić aktywność gospodarczą polskich podmiotów, tworząc warunki do ich rozwoju i swobodnej konkurencji na rynku

krajowym. Powinno również, poprzez służby dyplomatyczne, wspierać polskie podmioty gospodarcze na rynkach międzynarodowych. Ważnym elementem bezpieczeństwa ekonomicznego jest bezwzględne poszanowanie prawa własności i zapewnienie bezpieczeństwa obrotu gospodarczego.

Bezpieczeństwo tożsamościowe związane jest z ochroną podstawowych wartości i tradycji, na których wyrósł Naród Polski i Polskie Państwo oraz zachowaniem bezwzględnego i wyłącznego prawa Rzeczypospolitej do definiowania i stosowania podstaw aksjologicznych, na których ufundowany jest porządek prawny i ład społeczny. Szczególnej ochronie powinna podlegać rodzina i tradycyjne małżeństwo.

Miarą jakości bezpieczeństwa gwarantowanego przez Państwo Polskie będzie jego zdolność do szczególnej i realnej ochrony dzieci i młodzieży przed deprawacją, handlem nimi i poddawaniem ich eksperymentom medycznym.

Dopełnieniem bezpieczeństwa wewnętrznego gwarantowanego przez Państwo Polskie swoim obywatelom będzie zapewnienie im bezpieczeństwa zdrowotnego i żywnościowego od poczęcia do naturalnej śmierci.

Jednocześnie stwierdzamy, że dla wzmacniania poczucia bezpieczeństwa obywateli Państwa Polskiego podstawowym imperatywem jest przestrzeganie przez rządzących praw naturalnych, przypisanych każdej osobie ludzkiej i zagwarantowanych w Konstytucji RP.

10. Polityka zagraniczna

Polska, po odzyskaniu względnej suwerenności, przez ostatnie trzydzieści lat buduje zarówno w Europie, jak i w świecie swoją pozycję międzynarodową.

W wyniku rosnącego w ostatnich miesiącach i latach rozczarowania coraz większej części społeczeństwa polskiego naszym członkostwem w UE (w jej obecnym kształcie) oraz miejscem i rolą przypisaną Państwu Polskiemu w strukturach NATO KKP zauważa potrzebę przeprowadzenia poważnej debaty na temat korzyści i strat wynikających z udziału Polski w obu tych organizacjach. Na jej podstawie przeprowadzona zostanie głęboka rewizja dotychczasowej polityki zagranicznej w tym zakresie.

KKP stwierdza, że w dzisiejszych warunkach geopolitycznych i stosunkach międzynarodowych nieodzownym narzędziem uprawiania skutecznej polityki zagranicznej są profesjonalne służby dyplomatyczne i służby specjalne, a w szczególności służba wywiadu cywilnego i wojskowego.

Mając za sobą tysiącletnią tradycję państwowości i doświadczenia pięćdziesięciu lat zniewolenia przez systemy totalitarne: nazizm i komunizm, mamy prawo i obowiązek wpływać na ukształtowanie instytucjonalne i system wartości wspólnoty państw i narodów Europy, zabierając aktywny głos w dyskusji na temat jej bliższej i dalszej przyszłości.

Kluczowym dla właściwej oceny celów i metod realizacji polityki zagranicznej Państwa Polskiego jest właściwe pojmowanie i adekwatne realizowanie polskiej racji stanu, którą KKP definiuje w swej deklaracji ideowej (zob. str. 1).

Na podstawie tak zdefiniowanej racji stanu powinny być kształtowane i weryfikowane cele strategiczne Państwa Polskiego wobec organizacji międzynarodowych, do których przystąpiła Rzeczpospolita, i ich członków oraz wszystkich innych państw, z którymi utrzymuje stosunki dyplomatyczne.

Państwo Polskie nie może być zakładnikiem umów międzynarodowych i obcych interesów. Dlatego też powinno podjąć trud zbudowania własnych możliwości obronnych i samodzielności ekonomicznej w odpowiadającym potrzebom bezpieczeństwa narodowego zakresie.

Jednocześnie w przypadku rażącego naruszenia swoich interesów, Rzeczpospolita Polska powinna konsekwentnie zastrzegać sobie prawo do jednostronnego wypowiedzenia umów i opuszczenia organizacji międzynarodowych.

Polska polityka zagraniczna powinna być polityką wielowektorową, uwzględniającą zmiany geopolityczne zachodzące w świecie.

Dlatego też KKP uważa, że Rzeczpospolita Polska powinna wypracować samodzielne, dobre i służące realizacji interesów Państwa Polskiego relacje ze wszystkim sąsiadami. Za szczególne wyzwanie uważamy pilną konieczność normalizacji stosunków z Białorusią oraz zintensyfikowanie relacji z państwami skandynawskimi.

Szczególną uwagę i energię dyplomacja polska powinna poświęcić na wypracowanie stosunków dwustronnych z mocarstwami regionalnymi, tj. Republiką Federalną Niemiec oraz Federacją Rosyjską. Równie starannie przemyślane i wypracowane powinny być relacje Rzeczpospolitej Polskiej z mocarstwami globalnymi, tj. Stanami Zjednoczonymi Ameryki Północnej oraz Chińską Republiką Ludową.

Rzeczpospolita Polska powinna mieć odwagę, ambicję i honor przejawiania szczególnej troski (adekwatnie do posiadanych możliwości) o bezpieczeństwo Polaków i chrześcijan w świecie.

W celu wzmocnienia szans realizacji tych celów należy porzucić fałszywe historycznie oraz politycznie, a zarazem przeciwnie do interesów państwa doktryny, tj. internacjonalizm, insurekcjonizm i multikulturalizm na rzecz dojrzałej polityki realnej i profesjonalnej.

Jednocześnie w ramach polityki historycznej należy dbać o pamięć przodków i oddawać cześć bohaterom narodowym (zob. rozdz. 14).

Głównym imperatywem w pracy polskich służb dyplomatycznych ma być dbanie o polskie interesy w funkcji racji stanu oraz o bezpieczeństwo Polaków i dobre imię Polski w świecie, nie zaś przenoszenie dyrektyw obcych państw i korporacji na Państwo Polski.

Znaczące miejsce w polskiej polityce zagranicznej powinna zajmować troska o utrzymanie stałych więzi z Polonią i Polakami zamieszkującymi poza granicami kraju. Wsparcie ich działań służyć powinno zachowaniu poczucia tożsamości narodowej i języka polskiego. Środowiska Polaków za granicą, ze względu na swoją pozycję i status materialny w państwach osiedlenia, mogą i powinny być ważnym partnerem w krzewieniu kultury polskiej i rozwoju współpracy gospodarczej.

Jednocześnie należy stworzyć przyjazne warunki do powrotu do ojczyzny zesłańcom oraz ich dzieciom i wnukom, szczególnie tym z Dalekiego Wschodu i Azji Środkowej, a także ofiarom polskiego wychodźstwa ekonomicznego z lat 80. i 90. XX wieku i późniejszych. Rodacy ci stanowią naturalny rezerwuar demograficzny, kompetencyjny i ekonomiczny, który znacząco mógłby wzmocnić Rzeczpospolitą Polską.

Ważnym i dotychczas niewykorzystanym obszarem aktywności Państwa Polskiego w rozwijaniu relacji dyplomatycznych i gospodarczych powinny być państwa i regiony położone w Afryce, Azji i Ameryce Południowej, z których pochodzili studenci kształceni na polskich uczelniach w końcowych dekadach XX wieku, a stanowiący obecnie elitę swoich krajów.

Ze względu na swój potencjał demograficzny i gospodarczy, położenie geostrategiczne oraz dorobek kulturowy i myśl polityczną minionych wieków Rzeczpospolita powinna mieć zdolność do prowadzenia samodzielnej polityki – z uwzględnieniem realiów międzynarodowych oraz budowania sojuszy i paktów wewnątrz i na zewnątrz organizacji międzynarodowych, do których należy lub aspiruje.

11. Polityka obronna

Wobec zachodzących dynamicznie zmian geopolitycznych, a jednocześnie w obliczu bezprecedensowego kryzysu NATO i UE, tj. dwóch struktur politycznych, na których opierała się dotychczasowa doktryna bezpieczeństwa narodowego Polski, należy dokonać krytycznej oceny dotychczasowej polityki obronnej i wypracować nową – adekwatną do zmieniającej się sytuacji międzynarodowej.

Podstawą tej polityki powinno być założenie, że Rzeczpospolita Polska musi budować swoje zdolności obronne w oparciu o własny potencjał demograficzny, ekonomiczny i organizacyjny. Wsparcie sojusznicze, wynikające z zawartych przez Państwo Polskie umów i paktów międzynarodowych, należy traktować jako potencjalnie cenne, ale realnie niegwarantowane uzupełnienie własnych możliwości.

Jednocześnie Rzeczpospolita Polska powinna otworzyć się na nowe, dotychczas niewykorzystywane możliwości zawierania dwustronnych paktów i umów międzynarodowych dot. obronności, np. z państwami półwyspów: skandynawskiego i bałkańskiego.

Dlatego też KKP uważa, że konieczne jest podjęcie energicznych działań służących wzrostowi własnego potencjału obronnego, którego filarem powinno być Wojsko Polskie i narodowy przemysł zbrojeniowy.

Tak więc, poza przebudową i wzmocnieniem Wojska Polskiego oraz służb specjalnych, należy:

- 1) systematycznie aktualizować doktrynę bezpieczeństwa państwa: SBN i SOP (zob. str. 8), w tym doktrynę istotnie uwzględniającą wojny i strategię wojenne nowego typu;
- 2) zdefiniować obszary niezbędnych potrzeb i rozbudować zdolności wytwórcze krajowego przemysłu zbrojeniowego;

- 3) włączyć krajowe jednostki badawczo-rozwojowe i środowiska akademickie w prace na rzecz unowocześnienia rodzimego przemysłu zbrojeniowego;
- 4) etapowo przywrócić powszechną, krótkoterminową służbę wojskową;
- 5) zbudować system obronny obejmujący cały naród w zakresie ponoszenia wysiłku obronnego, w tym odtworzyć Obronę Cywilną;
- 6) rozbudować system szkolnictwa zawodowego na potrzeby jednostek operacyjnych i obrony terytorialnej oraz przywrócić przysposobienie obronne (z treningiem strzeleckim) w szkolnictwie ponadpodstawowym;
- 7) wypracować strategię działania i obrony granic RP w razie destabilizacji sytuacji w Europie oraz w Azji i Afryce (kryzys migracyjny).

KKP stoi na stanowisku, że wobec pojawiających się zagrożeń tylko kompleksowe działania Państwa Polskiego, a przede wszystkim rządu RP, pozwolą na przygotowanie kraju do skutecznej obrony niepodległości i spójności terytorialnej.

12. Polityka monetarna, polityka budżetowa

Stojąc niezmiennie na stanowisku, że należy zachować i ochronić polską walutę oraz utrzymać jej realną wartość, będziemy jednocześnie przeciwstawiać się nakładaniu na polskie rodziny ukrytego podatku inflacyjnego.

Podejmujemy energiczne działania polityczne i prawne na rzecz zaprzestania nadmiernego i chaotycznego zadłużania państwa generującego niekontrolowane ryzyka ekonomiczne i polityczne mogące wpłynąć na zmniejszenie zakresu suwerenności Państwa Polskiego.

Uważamy, że uzupełnieniem polityki monetarnej powinna być roztropna polityka budżetowa oparta na:

- zakazie uchwalania niezrównoważonego budżetu państwa (tj. z deficytem), z wyjątkiem stanów nadzwyczajnych;
- wprowadzeniu budżetu celowego, tj. takiego definiowania jego wydatków, które służą osiągnięciu wyznaczonych celów i realizacji zadań wspólnych, istotnych dla całego społeczeństwa;
- poborze danin publicznych w najmniej szkodliwy dla gospodarki i gospodarstw domowych oraz najmniej kosztowny sposób;
- „udomowieniu długu” sektora finansów publicznych poprzez umożliwienie obywatelom Polski bezpośrednio jego finansowanie bez pośrednictwa krajowych i zagranicznych instytucji finansowych, a tym samym wypłacanie należnych odsetek polskim wierzycielom długu państwa.

KKP stoi na stanowisku, że łączne wprowadzenie obu polityk da szansę Państwu Polskiemu na szybkie przywrócenie równowagi finansów publicznych, a tym samym spowoduje znaczące wzmocnienie bezpieczeństwa ekonomicznego Rzeczypospolitej.

13. Polityka energetyczna

Polityka energetyczna przestała być wyłącznie elementem polityki gospodarczej państwa. Ze względu na swój kluczowy charakter oraz zważywszy na fakt, że inne

państwa o dużych zasobach surowców energetycznych lub silnej pozycji międzynarodowej wykorzystują elementy polityki energetycznej do realizacji swoich celów politycznych, stała się ona ważną składową bezpieczeństwa wewnętrznego i narzędziem polityki zagranicznej.

KKP uważa, że Państwo Polskie powinno dążyć do uzyskania suwerenności energetycznej. Temu celowi służyć będzie zastępowanie energii pochodzącej ze spalania importowanych z konieczności węglowodorów energią elektryczną wytwarzaną w oparciu o rodzime surowce energetyczne, energię wód i przede wszystkim energię jądrową.

Dlatego też uważamy, że polska energetyka powinna rozwijać się w czterech głównych kierunkach:

- opracowania i wdrożenia niekonwencjonalnych metod pozyskiwania surowców energetycznych (np. bezpiecznych technologii eksploatacji węgla kamiennego w złożu, tj. gazyfikacji węgla) oraz wytwarzania energii, przy czym Polska powinna być jednym z liderów tych technologii;
- odbudowy i rozbudowy sieci rozproszonych elektrowni wodnych na głównych i lokalnych rzekach (w tym zakresie należy dokonać pełnej demonopolizacji);
- budowy w ciągu dekady co najmniej dwóch elektrowni jądrowych średniej i dużej mocy; jedna z tych elektrowni powinna być zlokalizowana na wybrzeżu środkowym – najbardziej bezpiecznej części naszej linii brzegowej, co dodatkowo spowodowałoby ożywienie gospodarcze tego słabo zindustrializowanego regionu;
- masowej przebudowy ciepłowni miejskich w kierunku elektrociepłowni (tzw. kogeneracji); pozwoli to znacznie bardziej efektywnie wykorzystywać energię ciepłą oraz zbudować sieć rozproszoną źródeł energii, co znacznie zwiększy poziom bezpieczeństwa energetycznego kraju.

Jednocześnie uważamy za jednoznacznie szkodliwe doktrynerskie oraz nieefektywne energetycznie i ekonomicznie programy zastąpienia energetyki zawodowej źródłami OZE, a decyzje o likwidacji polskich kopalń węgla kamiennego i brunatnego za sprzeczne z polską racją stanu.

Równocześnie dostrzegamy potrzebę rewizji tzw. polityki klimatycznej UE poprzez uwzględnienie w bilansie emisji CO₂ powierzchnię i strukturę polskich lasów oraz terenów zielonych w ten sposób, aby znacząco zredukować narzucone Polsce zobowiązania w tym zakresie.

Uzupełnieniem tego programu powinna być zasada dywersyfikacji dostaw ropy i gazu, tak aby nie uzależnić się od jednego dostawcy, przy jednoczesnej polityce zakupów tych ważnych surowców energetycznych w krajach pochodzenia, tj. z pominięciem pośredników.

KKP wyraża pogląd, że mądre wykorzystanie własnych surowców energetycznych, zaangażowanie rodzimych środowisk naukowych do wypracowania nowoczesnych technologii wydobywania i eksploatacji surowców oraz skuteczna osłona dyplomatyczna dla krajowej polityki energetycznej pozwoli Państwu Polskiemu zachować suwerenność energetyczną i konkurencyjność gospodarki narodowej.

14. Budowa tożsamości narodowej i marki "Polska" w świecie

Państwo Polskie, posiadając tysiącletnią historię i wspaniałe karty ze swojej przeszłości, przez wieki odgrywało doniosłą rolę w budowaniu i obronie cywilizacji łacińskiej, której nie byłoby, nie ma i nie będzie bez Kościoła Katolickiego.

Będąc spadkobiercami tych chlubnych tradycji oraz dorobku I Rzeczypospolitej z jej najlepszych lat, chcemy przekazać naszym dzieciom i wnukom pamięć historyczną tamtych dokonań.

„[...] równi w prawach i w powinnościach wobec dobra wspólnego – Polski, wdzięczni naszym przodkom za ich pracę, za walkę o niepodległość okupioną ogromnymi ofiarami, za kulturę zakorzenioną w chrześcijańskim dziedzictwie Narodu i ogólnoludzkich wartościach, nawiązując do najlepszych tradycji Pierwszej i Drugiej Rzeczypospolitej, zobowiązani, by przekazać przyszłym pokoleniom wszystko, co cenne, z ponad tysiącletniego dorobku” – czytamy w Preambule do Konstytucji RP.

Jednym z podstawowych narzędzi kultywowania i promowania chlubnego dorobku Narodu i Państwa Polskiego powinna być jego polityka historyczna prowadzona w sposób ciągły i przemyślany, adresowana do własnych obywateli – szczególnie do młodego pokolenia, oraz społeczności międzynarodowej.

Programy edukacyjne oraz polityka kulturalna państwa powinny wzmocnić przekaz adresowany do dzieci i młodzieży, tak by, podobnie jak ich ojcowie i dziadowie, chcieli być dumni z bycia Polakami i dumę tę przekazali swoim dzieciom.

Troską KKP będzie również udostępnienie światu wiedzy i informacji o prawdziwej historii Polski i Narodu Polskiego, szczególnie ostatnich, dramatycznych stu lat. W ciągu pięciu dekad XX wieku zniewolenia Polski i wielu innych państw Europy i Świata zbrodniczymi, totalitarnymi systemami nazizmu i komunizmu Naród Polski zachował najwyższe wartości wynikające z moralności chrześcijańskiej i własnej tradycji. Niósł pomoc, z narażeniem własnych interesów i życia swoich obywateli, innym państwom i narodom będącym w śmiertelnym zagrożeniu ze strony XX-wiecznych totalitaryzmów.

W realizacji tej misji będziemy korzystali nie tylko z własnych doświadczeń, ale również z historii innych narodów. Inspirację, naukę i przestrozę chcemy czerpać m.in. z doświadczeń Niemiec i Japonii z okresu ich transformacji w XIX wieku, historii budowania tożsamości narodowej w USA na przełomie XIX i XX wieku oraz doświadczeń państwa Izrael w drugiej połowie XX wieku.

Chcemy zredefiniować pojęcie patriotyzmu, obecnie zredukowane do symboliki gestów i jałowej propagandy, i nadać mu nowy – oparty na tradycyjnym rozumieniu – sens. Patriota w naszym rozumieniu powinien nie tylko kochać ojczyznę i być gotowym oddać za nią życie, ale również, a może nawet przede wszystkim, być gotowym i zdolnym do ciężkiej pracy na rzecz jej rozwoju i godnej pozycji w Świecie.

Będziemy kształtowali postawy obywatelskie, definiując je, tak, że „obywatel” - to taka osoba, która posiada i z faktu posiadania ponosi odpowiedzialność oraz łoży na wspólnotę.

Jednocześnie uważamy, że imperatywem dla aktywności wszystkich osób pełniących funkcje publiczne w państwie powinna być zasada roztropnego działania na rzecz dobra wspólnego.

KKP stoi na stanowisku, że polityka historyczna prowadzona przez państwo i jego instytucje powinna być ważnym orężem we właściwym kształceniu i wychowaniu młodych pokoleń Polaków oraz w budowaniu pożądanego wizerunku i prestiżu Rzeczypospolitej Polskiej na arenie międzynarodowej.

15. Uwagi końcowe do obszaru ustrój i organizacja państwa

- 1) Jest to obszar, w którym nie należy poszukiwać bezpośrednich rozwiązań problemów społecznych, takich jak bezrobocie czy wyrównywanie szans życiowych obywateli bądź pobudzanie gospodarki i kreowanie wzrostu gospodarczego. Natomiast jest to obszar do tworzenia warunków prawnych i instytucjonalnych służących rozwiązywaniu ww. problemów.
- 2) Jest to obszar, w którym głównie należy budować siłę i prestiż Państwa Polskiego w odczuciu własnych obywateli i na arenie międzynarodowej.
- 3) Jest to obszar do budowania instytucjonalnych przewag konkurencyjnych w rywalizacji z innymi państwami o cenne zasoby (tj. ludzi, kapitały, instytucje) i miejsce Rzeczypospolitej Polskiej na arenie międzynarodowej.
- 4) Jest to obszar, w którym zbudowanie sprawnych i działających na zasadzie pomocniczości instytucji państwowych daje szansę na odwrócenie fatalnego dla pomyślności polskiej wspólnoty narodowej postrzegania własnego państwa jako nieprzyjaznego, opresyjnego i niesprawnego organizmu.
- 5) I wreszcie jest to obszar budowania przyjaznych dla obywateli instytucji państwowych, służących poprawie ich poczucia bezpieczeństwa i komfortu życia.

B. Obszar wytwórczy – gospodarka

Cel strategiczny: *maksymalizacja efektywności wytworzenia bogactwa przy optymalnym wykorzystaniu posiadanych zasobów.*

Siła polskiej gospodarki będzie decydowała o sile ekonomicznej państwa, a z niej będzie wynikała siła polityczna i zdolności obronne Rzeczypospolitej. Również z tego obszaru będą pochodziły środki finansowe – pieniądze na utrzymanie pozostałych dwóch obszarów funkcjonalnych państwa.

Polityka gospodarcza Państwa Polskiego powinna tworzyć warunki do dynamicznego rozwoju gospodarki narodowej i być oparta na właściwym zdefiniowaniu wszystkich rodzajów posiadanych zasobów oraz tworzyć takie ramy prawne i systemowe, które umożliwią osiągnięcie maksymalnej efektywności ekonomicznej – produktywności aktywnych zawodowo obywateli.

KKP uważa, że do kluczowych, posiadanych obecnie przez Państwo Polskie zasobów, mogących służyć do budowy przewag konkurencyjnych w międzynarodowej rywalizacji gospodarczej, należą:

- 1) przedsiębiorczość tkwiąca w polskim społeczeństwie (wg wielu badań największa w UE);
- 2) doświadczenia wyniesione m.in. z okresu okupacji i gospodarki centralnie planowanej – z czego wynika umiejętność radzenia sobie z narzucanymi ograniczeniami biurokratycznymi;
- 3) zasoby pracy, tj. liczba ludzi w wieku produkcyjnym i ich kwalifikacje (proporcjonalnie największe w Europie);
- 4) zasoby wiedzy i umiejętności praktycznych u przedsiębiorców i menedżerów oraz niewykorzystywany potencjał wiedzy teoretycznej w jednostkach R&B i środowiskach akademickich;
- 5) zasoby kapitałowe, tj. oszczędności, majątek trwały i finansowy; jednocześnie konieczne jest stworzenie rozwiązań pozwalających na znacznie szybszą kumulację pierwotną kapitału przez polskich przedsiębiorców;
- 6) zasoby naturalne, gdyż Polska posiada prawie wszystkie surowce z wyjątkiem ropy naftowej, w tym ogromną nadwyżkę węgla, metali kolorowych i wielu innych minerałów;
- 7) położenie geograficzne, ponieważ Polska leży na przecięciu szlaków komunikacyjnych na obu osiach geograficznych;
- 8) znajomość mentalności zachodu i wschodu oraz doświadczenie we współpracy z obu kręgami cywilizacyjnymi.

Suma tych czynników daje ogromny potencjał wzrostu, obecnie niewykorzystywany, ale stanowiący stosunkowo łatwy do ożywienia zasób rezerw prostych.

KKP uważa, że wybór właściwej dla Polski polityki gospodarczej powinien być poprzedzony analizą posiadanych możliwości i potrzeb oraz mentalności i potencjału kulturowego polskiego społeczeństwa, a także analizą doświadczeń i wybranych

rozwiązań innych państw i narodów, wtedy kiedy były one na podobnym poziomie rozwoju społeczno-gospodarczego, jak obecne państwo i społeczeństwo polskie.

Po przeprowadzeniu takiej analizy KKP stwierdza, że optymalnym rozwiązaniem dla rozwoju gospodarczego Polski jest przyjęcie zasad ordoliberalizmu, tj. kapitalizmu ludowego. Dlatego też wnosimy o oparcie ustroju gospodarczego Państwa Polskiego na wolnej przedsiębiorczości, poszanowaniu prawa własności oraz wolnego wyboru uczestników życia gospodarczego i konsumentów, przy jednoczesnym poszanowaniu zasad moralnych i praw tworzących ramy systemu.

Uważamy, że kapitalizm jako ustrój społeczno-gospodarczy może odnieść sukces wtedy, kiedy będzie powszechny i etyczny. Powszechny, tzn. że właścicielami przedsiębiorstw będą miliony Polaków tworzących sektor MSP – główny żywioł gospodarczy kraju. Etyczny, tzn. że uczestnicy życia gospodarczego będą kierowali się zasadami wynikającymi z moralności katolickiej i opartymi na niej prawami.

1. Struktura polskiej gospodarki

Struktura polskiej gospodarki kształtowała się w ciągu ostatnich trzydziestu lat w sposób chaotyczny (i nie był to efekt ładu spontanicznego), czego główną przyczyną był brak przemyślanej i spójnej polityki gospodarczej. Dodatkowo kolejne rządy kierowały się bardzo różnymi doktrynami polityczno-ekonomicznymi: od skrajnego liberalizmu, po socjalistyczny etatyzm.

W wyniku tych działań wykształciły się – patrząc przez pryzmat wielkości kapitału, struktury własności oraz zajmowanej pozycji w strukturze gospodarki narodowej – następujące wyodrębnione sektory przedsiębiorstw:

- korporacje – duże przedsiębiorstwa posiadające osobowość prawną, w znacznej części o kapitale międzynarodowym, posiadające przez wiele lat ulgi i zwolnienia podatkowe;
- przedsiębiorstwa sektora MŚP – stanowiące polski żywioł gospodarczy, będące głównym płatnikiem danin publicznych, głównym pracodawcą (zatrudniają 2/3 pracowników najemnych) i znaczącym wytwórcą (wytwarza ponad 50% PKB) oraz posiadające największy potencjał wzrostu;
- przedsiębiorstwa rolne – oparte na gospodarstwach rodzinnych wytwarzających wysokiej jakości zdrową żywność, dające szansę na uzyskanie samodzielności żywieniowej kraju;
- przedsiębiorstwa finansowe – banki, towarzystwa ubezpieczeniowe i inne instytucje świadczące usługi finansowe; ze względu na charakter działalności i wiążące liczne zobowiązania międzynarodowe wymagają odrębnych regulacji.

Polityka gospodarcza państwa wraz ze wspierającymi ją politykami cząstkowymi powinny łącznie tworzyć spójne ramy i zasady dla prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce. Jednocześnie należy zauważać istotne różnice w skali i specyfice działalności przedsiębiorstw, ich sile ekonomicznej oraz wiążących Polskę zobowiązaniach międzynarodowych. W oparciu o te kryteria należy dostosować szczegółowe rozwiązania i prawa do poszczególnych sektorów przedsiębiorstw prowadzących działalność gospodarczą na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Polityka przemysłowa

W dzisiejszych warunkach geopolitycznych i kulturowych państwa konkurują między sobą nie tylko w obszarze działań politycznych, ale również siłą i sprawnością gospodarek narodowych. Dlatego też mądra i perspektywiczna polityka gospodarcza, nakierowana na stały rozwój gospodarczy oraz wzrost zamożności społeczeństwa polskiego, staje się racją stanu. Rdzeniem polityki gospodarczej powinna być polityka przemysłowa ukierunkowana na maksymalizację efektywności oraz wytwarzanie dóbr i usług w oparciu o posiadane zasoby.

By sprostać wyzwaniom, w celu znalezienia właściwego miejsca w międzynarodowym podziale pracy oraz optymalnego wykorzystania posiadanych zasobów i wypracowania racjonalnej i efektywnej polityki przemysłowej Państwa Polskiego należy:

- 1) zdefiniować i opisać posiadane zasoby (twarde i miękkie) oraz generowane przez nie możliwe przewagi konkurencyjne;
- 2) zdefiniować od pięciu do siedmiu gałęzi przemysłu wytwórczego dających szanse osiągnięcia pozycji lidera światowego lub co najmniej regionalnego i alokować do nich konieczne zasoby służące ich rozwojowi; do branż tych powinny należeć m.in.:
 - inżynieria materiałowa, w tym biotechnologie;
 - przemysł elektromaszynowy na bazie przetwarzania miedzi i innych metali kolorowych, w tym produkcja urządzeń energetycznych;
 - wydobywanie i chemiczne przetwarzanie węgla kamiennego oraz robotyka na potrzeby górnictwa głębinowego;
 - przemysł tekstylny na bazie nowych technologii materiałowych (m.in. textronika);
 - przemysł obronny, w tym nowoczesne rodzaje broni takie jak np. drony i rakiety krótkiego oraz średniego zasięgu;
 - inne branże wybrane na podstawie konsensusu eksperckiego;
- 3) zdefiniować branże usług materialnych i niematerialnych (od trzech do pięciu) dające szansę na osiągnięcie pozycji lidera światowego lub co najmniej regionalnego i alokować do nich konieczne środki służące ich rozwojowi; do branż tych powinny należeć m.in.:
 - IT, IOT oraz IIOT;
 - logistyka oparta na wszystkich rodzajach transportu, w tym powrót Polski do realizacji koncepcji 16+1 w ramach jedwabnego szlaku (tj. koncepcji Międzymorza 2.0);
 - edukacja w zakresie nauk przyrodniczych;
- 4) zdefiniować rolnictwo i przemysł rolno-spożywczy (zdrowa żywność) jako jedną z wiodących branż gospodarki narodowej i wesprzeć ich rozwój;
- 5) stworzyć zaplecze kapitałowe służące wsparciu rozwoju ww. branż na warunkach komercyjnych;

- 6) inspirować szkolnictwo zawodowe wszystkich szczebli do kształcenia kadr na potrzeby ww. branż;
- 7) rozbudować infrastrukturę krajową (komunikacyjną, przesyłową i badawczo-rozwojową) wspierającą rozwój ww. branż;
- 8) zrównać w prawach i możliwościach działania polskich przedsiębiorców z ich zagranicznymi konkurentami prowadzącymi aktywność gospodarczą na terenie Polski;
- 9) stworzyć warunki prawne i organizacyjne (przede wszystkim przez stabilne i przyjazne prawa) dające polskim przedsiębiorcom przewagę instytucjonalną w międzynarodowej rywalizacji konkurencyjnej z podmiotami zagranicznymi posiadającymi przewagę kapitałową, technologiczną i wiedzy wynikającą ze skumulowanego doświadczenia;
- 10) stworzyć proste i przyjazne prawo patentowe oraz pragmatykę jego stosowania pozwalające na pełną ochronę polskich produktów intelektualnych oraz zreformować w tym zakresie prawo autorskie;
- 11) dać wsparcie dyplomatyczne i ochronę kontrwywiadowczą polskim przedsiębiorstwom operującym na rynkach międzynarodowych.

3. Polityka rynku pracy

Praca jest dobrem człowieka – dobrem jego człowieczeństwa – przez pracę bowiem człowiek nie tylko przekształca przyrodę, dostosowując ją do swoich potrzeb, ale także urzeczywistnia siebie jako człowiek, a także poniekąd bardziej «staje się człowiekiem».

(Jan Paweł II, LE9)

Podstawowym kapitałem każdego państwa są jego mieszkańcy, ich talenty, przedsiębiorczość oraz skłonność do wytężonej pracy i oszczędzania. Ich najbardziej aktywna gospodarczo część zostaje przedsiębiorcami. Większość przyjmuje rolę pracobiorców. Jedni i drudzy stanowią spójny system rynku pracy, na którym powinna w sposób naturalny i nieskrępowany, na podstawie autonomicznych decyzji wolnych ludzi, następować alokacja zasobów pracy z miejsc nieefektywnego ich wykorzystania do miejsc, gdzie twórczy akt ludzkiej pracy przyniesie najlepsze efekty ekonomiczne dla całej wspólnoty.

Praca jest głównym źródłem utrzymania zdecydowanej większości polskich rodzin stanowiącym o ich poziomie życia i zamożności. Dlatego też nie może być reglamentowana pod żadnym pozorem, a rodzaj i miejsce jej wykonywania oraz warunki finansowe powinny być (z poszanowaniem obowiązujących norm cywilizacyjnych i prawnych) przedmiotem samodzielnych decyzji pracodawców i pracobiorców.

Dlatego też KPP stoi na stanowisku, że Państwo Polskie, tworząc prawo i normy regulujące rynek pracy, powinno kierować się następującymi zasadami obejmującymi:

- 1) tworzenie prostego i przejrzystego prawa pracy honorującego prawo do swobody zawierania umów;

- 2) umożliwienie stosowania elastycznego czasu pracy pozwalającego na dostosowanie działalności przedsiębiorstwa do wymagań i sytuacji rynkowej;
- 3) ograniczenie do niezbędnego minimum wymagań wobec mikro i małych przedsiębiorstw wynikających z prawa pracy, przepisów BHP, PPOż. itp.;
- 4) ograniczenie obecnej liczby państwowych instytucji kontrolnych do jednej (stan obecny to około 40), posiadającej uprawnienia do kontroli warunków pracy w przedsiębiorstwie;
- 5) pełną prywatyzację pośrednictwa pracy – agencje pracy;
- 6) zdecydowane obniżenie opodatkowania pracy;
- 7) stabilność prawa pracy co najmniej przez okres jednej dekady;
- 8) tworzenie warunków do aktywizacji zawodowej osób trwale nieobecnych na rynku pracy, w tym wczesnych emerytów oraz dorosłej młodzieży szkolnej i studenckiej poprzez przyjazną politykę fiskalną i roztropną pomoc społeczną;
- 9) zniesienie płacy minimalnej, a do tego czasu różnicowanie regionalne jej wysokości w kompetencji samorządów wojewódzkich;
- 10) ograniczenie roli i uprawnień związków zawodowych do ingerowania w sposób zarządzania przedsiębiorstwem i prowadzoną politykę kadrową; związki zawodowe jako dobrowolne stowarzyszenia pracobiorców.

Doświadczenia krajowe i innych państw dowodzą, że rynek pracy uwolniony od ideologicznych i biurokratycznych ograniczeń staje się miejscem zwiększonej podaży miejsc pracy i lepszej oferty płacowej, a tym samym znaczącej poprawy pozycji pracobiorców.

Natomiast działania przeciwne powodują utratę istniejących miejsc pracy i bardzo ograniczoną podaż nowych, co zasadniczo pogarsza pozycję pracobiorców.

Jako że praca i przedsiębiorczość są źródłem bogactwa narodów, to oba te fenomeny ludzkiej aktywności powinny być pozostawione w możliwie nieskrępowanej formie i budować zamożność polskich rodzin, a w konsekwencji Polskiego Państwa.

4. Polityka fiskalna

„Nie ma dobrych podatków, ale mogą być mniej lub bardziej szkodliwe”, jak pisał klasyk ekonomii politycznej dwieście lat temu. Daniny publiczne, na które składają się podatki, tzw. obowiązkowe składki i opłaty, są konieczne do utrzymania własnego państwa, które jest emanacją polityczną wspólnoty narodowej. Niemniej wysokość podatków, ich rodzaje i sposób poboru ma istotne znaczenie dla obywateli i gospodarki narodowej.

W Polsce system podatkowy jest jednym z najbardziej wadliwych obszarów funkcjonowania państwa. Jest on niestabilny, niespójny i nieczytelny, a ponadto represyjny i drogi w poborze, nadmiernie rozbudowany i przede wszystkim niesprawiedliwy. Redukuje w znacznej skali potencjał wytwórczy Państwa Polskiego, generuje nieuzasadnione ryzyka prawne i finansowe dla przedsiębiorców oraz wpływa na obniżenie poziomu życia gospodarstw domowych. Dlatego wymaga natychmiastowej i gruntownej przebudowy, której głównymi celami powinno być: zasadnicze uproszczenie, znaczna redukcja tytułów podatkowych, gwarancje

stabilności co najmniej w perspektywie dekady, zmiana struktury pobieranych danin publicznych i przede wszystkim zasadnicze obniżenie opodatkowania pracy.

Dlatego też KKP opowiada się za:

- 1) likwidacją indywidualnego opodatkowania pracy podatkiem PIT oraz podatkami socjalnymi (tzw. składki ZUS) i zastąpienie ich niższym o co najmniej połowę podatkiem od całości wynagrodzeń płaconym przez pracodawcę – zmniejszona liczba podatników z ok. 23 mln do ok. 3,5 mln oznaczać będzie redukcję aparatu skarbowego i zwiększenie efektywności jego działania;
- 2) likwidacją podatku CIT i zastąpieniem go niskim (1,5%) podatkiem od przychodów;
- 3) rozszerzeniem podatku ryczałtowego na wszystkie chętne mikro, małe i średnie przedsiębiorstwa z sektora MŚP z jednoczesnym obniżeniem jego stawek;
- 4) ujednoczeniem stawki podatku VAT na możliwie niskim poziomie i likwidacją stawki „0”;
- 5) objęciem podatkiem przychodowym wszystkich podmiotów prowadzących działalność gospodarczą na terenie Państwa Polskiego, w tym prowadzących sprzedaż przez Internet;
- 6) likwidacją wszystkich ulg i zwolnień podatkowych oraz dopłat dla podmiotów zagranicznych;
- 7) wprowadzeniem rocznego (rok podatkowy) *vacatio legis* dla wszystkich zmian zwiększających obciążenia podatkowe lub wprowadzających nowe tytuły podatkowe;
- 8) likwidacją podatku spadkowego w całości;
- 9) likwidacją wszystkich tytułów podatkowych generujących nieznaczące wpływy (poniżej 3%) do budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządowych;
- 10) obniżeniem podatku akcyzowego na paliwa płynne i energię elektryczną;
- 11) zwolnieniem z obowiązku posiadania kasy fiskalnej mikro i małych przedsiębiorstw.

KKP uważa, że tak kompleksowe uporządkowanie i uproszczenie systemu podatkowego pozwoli na znaczącą poprawę warunków prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce, a tym samym wpłynie na zwiększenie atrakcyjności Państwa Polskiego, co przyczyni się do rozwijania już istniejących i lokowania nowych przedsięwzięć gospodarczych na terenie kraju. Taki system podatkowy będzie również stanowił jedną z kluczowych instytucjonalnych przewag konkurencyjnych w międzynarodowej rywalizacji gospodarczej.

5. Polityka własnościowa

Prywatna własność jest jednym ze sposobów stworzenia pokojowego społeczeństwa. Prawo ujawnia w społeczeństwie swój najbardziej oczywisty charakter czynnika ustanawiającego pokój, kiedy broni posiadania, kiedy głosi, że prywatna własność umożliwia bardziej produktywną ekonomię. Wyższa produktywność wynika z pokoju, którym cieszy się w sposób naturalny społeczeństwo respektujące własność prywatną. (wg Społecznej Nauki Kościoła)

KKP uznaje, zgodnie z nauką Kościoła Katolickiego, że własność prywatna wynika wprost z prawa naturalnego i powinna stanowić jedną z podstaw ładu społecznego. Dlatego też wszystkie dobra materialne powinny mieć właściciela, który będzie się o nie troszczył i ponosił za nie odpowiedzialność. To przede wszystkim polscy obywatele powinni być właścicielami majątku narodowego, a dorobek materialny przeszłych pokoleń powinien być przekazywany przyszłym pokoleniom bez żadnych obciążeń podatkowych.

Wobec powyższego KKP stoi na stanowisku, że własność państwowa powinna być ograniczona do zamkniętego katalogu składników majątkowych niezbędnych do sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania państwa.

Należą do nich:

- 1) infrastruktura krytyczna;
- 2) obiekty służące obronności kraju;
- 3) kluczowe obiekty administracji publicznej i samorządowej;
- 4) obiekty krytyczne dla prowadzonej przez państwo polityki edukacyjnej i społecznej;
- 5) kluczowe dla gospodarki narodowej przedsiębiorstwa w części pozwalającej na ich kontrolę strategiczną;
- 6) lasy i wody państwowe;
- 7) placówki dyplomatyczne;
- 8) mienie bezdziedziczne.

Zgodnie z prawami natury i wielowiekowym doświadczeniem własność prywatna jest znacznie bardziej produktywna ekonomicznie i podlega lepszej ochronie i dbałości niż własność społeczna – państwowa. Dlatego też KKP opowiada się za pełnym uwłaszczeniem obywateli polskich na majątku państwowym – nienależącym do jednej z wymienionych powyżej kategorii – na drodze uczciwej i jawnej prywatyzacji. Proces ten powinien być poprzedzony zwrotem, na drodze sprawiedliwej reprivatyzacji, mienia zagrabionego obywatelom polskim przez okupantów niemieckich, sowieckich i rządy komunistyczne. Zakres i wartość zwracanego majątku powinny uwzględniać aktualne, realne możliwości Państwa Polskiego.

Ponadto uważamy, że dzięki przeprowadzeniu programów reprivatyzacji i prywatyzacji zbudujemy społeczeństwo obywatelskie wolnych i odpowiedzialnych ludzi żyjących u siebie i na swoim.

6. Polityka rolna

Ustrój rolny w Państwie Polskim powinien, zgodnie z jego naturalnym ukształtowaniem, pozostać oparty na gospodarstwach rodzinnych, operujących na arealach wynoszących nawet kilkaset hektarów ziemi uprawnej. To te gospodarstwa, poprzez roztrofną politykę prywatyzacyjną, w pierwszej kolejności powinny stać się właścicielami ziemi będącej dzisiaj w dyspozycji agencji rządowych.

W przekonaniu KKP tak ukształtowana struktura agrarna stanowi element przewagi konkurencyjnej polskiego rolnictwa w rywalizacji na rynkach europejskich.

Pozwala ona na wytwarzanie zdrowej i smacznej żywności, przy jednoczesnym zachowaniu wysokiej efektywności ekonomicznej, już dzisiaj stanowiąc ważny i atrakcyjny produkt eksportowy.

Dlatego też Państwo Polskie powinno tworzyć warunki do rozwoju tego sektora gospodarki narodowej, dbając o bezpieczeństwo prawne i ekonomiczne gospodarstw rodzinnych z uwzględnieniem i poszanowaniem warunków uczciwej konkurencji.

KKP uważa, że w szczególności należy:

- uwolnić przedsiębiorców rolnych (gospodarstwa rodzinne) od przepisów krępujących ich swobodę gospodarowania, w tym od szkodliwych przepisów „Wspólnej polityki rolnej” UE,
- znieść ograniczenia i utrudnienia sprzedaży ziemi uprawnej polskim rolnikom,
- zlikwidować wszystkie agencje rządowe działające w obszarze rolnictwa, których istnienie nie wynika ze zobowiązań międzynarodowych,
- zrównać w prawach polskich rolników w wysokości dopłat i swobodzie dostępu do rynków UE,
- wyeliminować z urzędowej pragmatyki abstrakcyjne pojęcia i wartości opisujące aktywność gospodarczą w rolnictwie (np. „hektar przeliczeniowy”, „płatności rolno-środowiskowo-klimatyczne” itp.) na rzecz rzeczywistych wielkości i realnych pojęć.

Rzeczpospolita Polska, prowadząc aktywną politykę zagraniczną w obrębie UE i poza nią, powinna dążyć do stworzenia równych warunków konkurencyjnych dla polskiego rolnictwa, a przez służby dyplomatyczne wspierać jego eksport na rynki zagraniczne.

Obszary wiejskie są również naturalnym miejscem rozwoju małej retencji, pozwalającej na prowadzenie racjonalnej gospodarki wodnej, oraz energetyki rozproszonej małych mocy opartej na naturalnych źródłach energii takich jak ciekł wodne i biogazownie.

Jednocześnie Państwo Polskie powinno tworzyć warunki do tego, by mogły rozwijać się lokalne i regionalne przedsiębiorstwa handlowe oraz przedsiębiorstwa przetwórstwa rolno-spożywczego, których pełnoprawnymi partnerami i współwłaścicielami powinni być polscy przedsiębiorcy rolni.

W celu podniesienia standardu życia na obszarach wiejskich należy rozbudować infrastrukturę komunikacyjną i przesyłową oraz uczynić placówki szkolne centrum cywilizacyjnym obszarów wiejskich.

By zwiększyć atrakcyjność życia mieszkańców obszarów wiejskich, w szczególności dzieci i młodzieży, należy reaktywować zorganizowane formy uprawiania sportu masowego i wyczynowego oraz aktywności kulturalne organizacji społecznych.

7. Polityka eksploatacji zasobów naturalnych

Zasoby naturalne jako dar natury są bogactwem całego narodu. Ze względu na swoje fizyczne właściwości i przeznaczenie mają one różny charakter i znaczenie. Dlatego też KKP stoi na stanowisku, że w ramach polityki państwa bogactwa naturalne powinny być podzielone na dwie grupy: surowców o znaczeniu strategicznym (np. surowce energetyczne, metale żelazne i kolorowe) oraz pozostałe, mające mniejsze znaczenie dla bezpieczeństwa energetycznego i ekonomicznego Państwa Polskiego (np. minerały wykorzystywane w budownictwie i chemii budowlanej).

Pierwsza grupa, tj. surowce o znaczeniu strategicznym, powinna być objęta polityką państwa, przy jednoczesnym zagwarantowaniu prawa prywatnych właścicieli terenów, na których te surowce występują, do partycypowania (na uczciwych warunkach) w korzyściach płynących z ich eksploatacji.

Druga grupa, tj. pozostałe minerały, powinny być eksploatowane na w pełni komercyjnych warunkach z poszanowaniem praw natury i dobrego sąsiedztwa.

Eksploatacja wszystkich występujących na terenie Rzeczypospolitej nieodtwarzalnych surowców naturalnych powinna być objęta dywidendą narodową, tj. taką daniną publiczną, która będzie przeznaczona na realizację potrzeb całej wspólnoty narodowej.

8. Uwagi końcowe do obszaru wytwórczego – gospodarka

- 1) Jak pisał śp. Krzysztof Dzierżawski, „gospodarka jest fenomenem społecznym, a nie mechanistycznym”. Ma zatem strukturę bardziej przypominającą mrowisko, z krzątającymi się pozornie bez ładu i sensu owadami, niż pociągu składającego się z wagonów (odwzorowujących działy gospodarki) i ciągnącej ich lokomotywy, której niezawodnym paliwem (zdaniem większości makroekonomistów) są pieniądze. To miliony przedsiębiorców, ich pracownicy i nabywcy ich towarów, podejmując codziennie autonomiczne decyzje, dokonują właściwych wyborów, których suma, po uwzględnieniu popełnianych błędów i korek, składa się na optymalną alokację zasobów, a tym samym na wybór najbardziej efektywnej – w danym momencie – ścieżki rozwoju gospodarki narodowej.
- 2) Obszar wytwórczy – gospodarka nie może być miejscem realizacji tzw. polityki sprawiedliwości społecznej czy eksperymentów ideologicznych. Karanie cnót (tj. przedsiębiorczości, pracowitości, oszczędności, roztropności i odpowiedzialności) oraz premiowanie wad (tj. konformizmu, lenistwa, braku odpowiedzialności) i nagradzanie występów (od oszustwa do kradzieży zuchwałej), poprzez źle skonstruowane prawo gospodarcze i system podatkowy, fałszywe prawo pracy i nadmiernie rozbudowane programy socjalne, musi skutkować utrwalaniem patologicznych postaw i nieefektywnym wykorzystaniem posiadanych zasobów oraz ograniczeniem tempa wzrostu zamożności wszystkich obywateli, a w konsekwencji siły ekonomicznej i politycznej całej wspólnoty narodowej.

- 3) Tworząc prawa i zasady dla działalności gospodarczej, rząd i parlament powinny uwolnić się o ideologicznych zabobonów: socjalizmu i etatyzmu na rzecz poszanowania prawa własności we wszystkich jego formach, a zatem i prawa do zachowania wynagrodzenia otrzymywanego za pracę oraz prawa do swobodnego wyboru dla wszystkich uczestników rynku.
- 4) **Dlatego też Konfederacja Korony Polskiej widzi swoją rolę jako reprezentanta interesów i obrońcy polskiego żywiołu gospodarczego, którego emanacją są przedsiębiorcy i przedsiębiorstwa z sektora Małych i Średnich Przedsiębiorstw oraz rodzinnych gospodarstw rolnych.**

C. Obszar redystrybucji – kapitał ludzki

Cel strategiczny: wyrównywanie szans cywilizacyjnych i życiowych obywateli

W ciągu ostatnich kilkudziesięciu lat w kręgu euroatlantyckim wykształcił się system państwa opiekuńczego. Skutkiem tego jest silne przekonanie większości mieszkańców krajów Zachodu, w tym Polski, o konieczności gwarantowania im przez państwo szeregu świadczeń i usług publicznych, które w naturalnych warunkach, tj. w czasach przedsocjalnych, w większości przypadków były domeną sektora prywatnego i indywidualnej dobroczynności.

Bez względu na fałszywość tej optyki jest ona faktem społecznym i politycznym. Zmiana takiej percepcji roli i obowiązków państwa będzie wymagała czasu oraz systematycznej i konsekwentnej pracy przez kilka pokoleń.

Dlatego też KKP, kierując się rozważą polityczną, nie lekceważy i nie kontestuje tak ukształtowanych oczekiwań wyborców. Zamierza jednak zaproponować własny – autorski program racjonalizacji zarządzania sektorem szeroko rozumianych usług i świadczeń publicznych finansowanych bezpośrednio lub pośrednio z budżetu państwa, tj. z podatków obywateli.

Zasadą generalną przedstawionych w tym obszarze rozwiązań jest personalizacja praw do świadczeń oraz wykreowanie rynku świadczeniodawców, a tym samym wprowadzenie elementu komercyjnego po stronie podaży, przy utrzymanym (do czasu) z konieczności, upaństwowionym (bo opłacanym z pieniędzy będących w dyspozycji rządu i samorządu) popycie.

Jedną z wielu pożądaných konsekwencji wprowadzenia przedstawionego modelu, obok racjonalizacji cen jednostkowych i poprawy jakości usług – świadczeń, będzie upodmiotowienie świadczeniobiorcy – obywatela poprzez oddanie mu prawa do wyboru świadczeniodawcy oraz uczynienie go bardziej odpowiedzialnym i wolnym w swoich decyzjach.

Ponadto taki sposób finansowania usług publicznych pozwoli wprowadzić, zarówno na poziomie państwa, jak i samorządu terytorialnego, budżety celowe, których główną rolą będzie finansowanie pożądanego efektu (np. poziomu zdrowia lub wykształcenia obywateli), a nie utrzymywanie instytucji nominalnie świadczących te usługi.

Do obszaru tego należą następujące segmenty:

- edukacja – na wszystkich poziomach kształcenia;
- badania i rozwój;
- kultura i sztuka;
- usługi medyczne – zwane obecnie ochroną zdrowia;
- system zaopatrzenia społecznego – obejmujący emerytury i renty;
- pomoc społeczna i usługi opiekuńcze oraz
- polityka rodzinna.

Szeroko rozumiane wydatki na programy społeczne stanowią istotną część budżetu państwa, do którego należy dodać fundusze celowe, takie jak FUS czy KRUS oraz budżety samorządów terytorialnych w części dedykowanej tym działaniom.

Łącznie stanowią one kilkadziesiąt procent wytwarzanego rocznie bogactwa narodowego mierzonego wartością PKB.

Głównym przesłaniem prezentowego w tym obszarze przez KKP programu jest racjonalne i sprawiedliwe wydatkowanie pieniędzy, z jednoczesnym upodmiotowieniem obywateli łożących poprzez podatki i inne daniny publiczne na te fundusze oraz ograniczenie władztwa polityków i biurokracji państwowej nad formami i podmiotami oferującymi usługi finansowane ze środków publicznych.

1. Edukacja

W celu podniesienia poziomu kształcenia, wzbogacenia oferty edukacyjnej oraz optymalnego wykorzystania funduszy dedykowanych temu segmentowi KKP widzi pilną potrzebę szerokiego otwarcia systemu oświatowego na prywatną/społeczną ofertę edukacyjną oraz ułatwienie i upowszechnienie kształcenia domowego.

Jego realizacji służyć będzie stworzenie odpowiednich warunków prawnych i organizacyjnych umożliwiających otwieranie szkół prywatnych/społecznych oraz przejmowanie szkół samorządowych i państwowych przez stowarzyszenia i fundacje powoływane przez rodziców oraz wspólnoty religijne, organizacje gospodarcze i inne uprawnione do tego instytucje. Zmiana podmiotów prowadzących jest szczególnie pożądana w przypadku ponadpodstawowego kształcenia zawodowego, gdzie organizacje gospodarcze powinny odgrywać główną rolę.

KKP uważa, że edukacja na poziomie podstawowym i ponadpodstawowym we wszystkich szkołach, tj. bez względu na status organu prowadzącego, powinna być finansowana przez **bon oświatowy**, tj. swego rodzaju papier wartościowy wystawiany przez rząd i oddany do dyspozycji rodziców, którym będzie można opłacać edukację swoich dzieci w wybranej szkole. Bon ten będzie również przysługiwał rodzicom prowadzącym nauczanie domowe.

W tym też celu oraz dodatkowo po to, by wyrównać szanse związane z kształceniem młodzieży spoza środowisk wielkomiejskich na poziomie wyższym, KKP widzi potrzebę wprowadzenia **bonu edukacyjnego**, tj. swego rodzaju papieru wartościowego wystawianego przez rząd, którym studenci będą opłacali studia na wybranej przez siebie uczelni, bez względu na jej strukturę własności. Jednocześnie należy zrównać we wszystkich prawach, w sposób realny, a nie tylko deklaracyjny, uczelnie państwowe i prywatne. Ponadto należy znacząco zreorganizować państwowe uczelnie wyższe, m.in. rozdzielając funkcje zarządcze (kanclerza) od organizacji pracy naukowo-dydaktycznej (rektora). Bon edukacyjny będzie podstawowym źródłem finansowania uczelni wyższych w zakresie świadczonych przez nie usług edukacyjnych.

Polityka edukacyjna państwa powinna definiować cele strategiczne (w okresie średnio- i długoterminowym) oraz obejmować: zasady prowadzenia i organizacji szkół i uczelni, podstawowe treści programowe oraz sposób i wysokość finansowania procesów edukacyjnych na każdym poziomie kształcenia.

Ponadto KKP uważa za konieczne przywrócenie właściwego etosu zawodu nauczyciela, uwolnienie szkół i uczelni od wpływu szkodliwych dla kondycji moralnej

narodu ideologii oraz powrót do otwartej debaty akademickiej, która była podstawą tworzenia i działania uniwersytetów.

2. Badania i rozwój

Segment badań i rozwoju, obejmujący uczelnie wyższe i państwowe jednostki badawczo – rozwojowe (JBR), jest jedną z największych „pięt achillesowych” polskiej nauki i gospodarki. Stan ten wynika ze złej organizacji całego procesu i jeszcze gorszego sposobu finansowania badań.

Jednocześnie należy zauważyć, że ze względu na błędną politykę fiskalną ostatnich trzydziestu lat nie nastąpiła pożądana kumulacja pierwotna kapitału w polskich przedsiębiorstwach (nie licząc państwowych, źle zarządzanych gigantów), wobec czego nie dysponują one wystarczającymi środkami na prowadzenie prac badawczo-rozwojowych. Z tego faktu wynika konieczność finansowania lub współfinansowania, w perspektywie co najmniej dekady, badań ze środków publicznych.

W celu podniesienia sprawności i efektywności badań naukowych należy zmienić przede wszystkim sposób ich organizacji i finansowania. Badania podstawowe powinny być powierzone wyłącznie wyższym uczelniom z ograniczeniem ich zakresu do realnie posiadanych kwalifikacji i kompetencji zespołów naukowych oraz adekwatnego wyposażenia. Jednocześnie uczelnie te powinny w znacznie szerszym zakresie prowadzić badania aplikacyjne, a ich organizacja i przebieg powinny być realizowane w strukturze projektowej z jasno określonym budżetem, celami i czasem ich osiągnięcia.

Jednostki badawczo-rozwojowe powinny koncentrować się przede wszystkim na poszukiwaniu rozwiązań praktycznych – aplikacyjnych na zlecenie konkretnych przedsiębiorstw. Zatem środki budżetowe przeznaczone na ten cel należy oddać do dyspozycji przedsiębiorstw, które powinny występować w roli partnerów finansujących badania prowadzone przez JBR-y. Natomiast jednostki badawczo-rozwojowe, które nie podążają wymaganiami realnej gospodarki, powinny być włączane do właściwych uczelni wyższych, prywatyzowane lub likwidowane.

Prywatne ośrodki badawczo-rozwojowe powinny mieć te same prawa w dostępie do publicznych funduszy i być rozliczane na tych samych zasadach z efektów swojej pracy.

Jednocześnie KKP widzi potrzebę znacznego uproszczenia procedur komercjalizacji wyników badań oraz wprowadzenia mechanizmu wiążącego skuteczność komercjalizacji z wynagrodzeniem dla twórców wdrażanego rozwiązania.

3. Kultura i sztuka

KKP stoi na stanowisku, że wzorce estetyczne i kulturowe powinny być kształtowane w domu rodzinnym i szkole wybranej przez rodziców dla swoich dzieci. Wolni obywatele mają prawo do samodzielnego wyboru przedstawianych im propozycji z obszaru kultury i sztuki oraz dysponowania własnymi pieniędzmi

przeznaczanymi na ten cel. Dlatego też państwo nie powinno ingerować w treści oferty kulturalnej przygotowanej przez niezależnych twórców oraz finansować twórców i instytucji kultury z pieniędzy publicznych, tj. należących do podatników. Wyjątek w tym zakresie stanowi Prezydent RP, który w ramach swoich obowiązków i uprawnień pełni funkcję depozytariusza dorobku kultury materialnej i niematerialnej Narodu Polskiego (muzea, biblioteki i sceny narodowe) oraz jest jedynym organem władzy państwowej upoważnionym do prowadzenia mecenatu państwowego w zakresie kultury i sztuki w oparciu o posiadane możliwości budżetowe i organizacyjne.

Jednocześnie, jak zaznaczono wcześniej (część II, rozdz. A.8), obiekty historyczne i kultu religijnego będą pod ochroną operacyjną Państwa Polskiego, a w przypadku zagrożenia degradacją zostaną objęte również wsparciem materialnym.

Ponadto KKP uważa, że samorząd terytorialny powinien mieć pełną autonomię w kształtowaniu oferty kulturalnej w obrębie własnych możliwości organizacyjnych i finansowych.

Rozrywka, jako forma spędzania czasu wolnego, powinna być w pełni poddana prawom wolnego rynku, w ramach którego samodzielne i niezależne podmioty (osoby i przedsiębiorstwa) będą przedstawiały swoją ofertę komercyjną, a wolni obywatele będą dokonywali samodzielnych wyborów, płacąc własnymi pieniędzmi.

Dopełnieniem ograniczonej aktywności państwa w tym zakresie będzie budowa tożsamości narodowej i marki "Polska" w świecie (zob. część II, rozdz. A.14).

4. Usługi medyczne (tzw. służba zdrowia)

Powszechny system ochrony zdrowia znajduje się w permanentnym kryzysie. Nieudolna polityka rządu w czasie tzw. pandemii COVID-19 jeszcze dodatkowo go zdeorganizowała i wprowadziła fałszywe priorytety.

Obowiązujący obecnie paradygmat „darmowej służby zdrowia” powoduje trwałą nierównowagę pomiędzy nieskończonym popytem na świadczenia medyczne o zerowej wartości nominalnej dla pacjenta a ograniczoną z natury rzeczą podażą (liczba lekarzy, placówek, aparatury i funduszy przeznaczonych na ten cel).

Dlatego też KKP uważa za konieczne dokonanie kompleksowej zmiany sposobu finansowania gwarantowanych przez Konstytucję powszechnych świadczeń medycznych oraz systemu organizacji jednostek świadczących usługi medyczne poprzez wprowadzenie ich trójstopniowej specjalizacji.

Bazą systemu powinna być szkieletowa sieć szpitali podstawowych utworzona w oparciu o największe i najbardziej uniwersalnie wyposażone szpitale państwowe (jeden na każde 500 000 mieszkańców), stanowiące gwarancję udzielenia każdemu potrzebującemu pierwszej pomocy i będące miejscem koncentracji zapasów i zasobów na czas klęsk żywiołowych i katastrof o dużej skali. Szpitale te powinny podlegać rządowi reprezentowanemu przez wojewodę.

Na drugim biegunie systemu powinny znajdować się szpitale kliniczne przypisane do uczelni medycznych lub, w szczególnie uzasadnionych przypadkach,

będące samodzielnymi placówkami medycznymi z komponentem badawczo-naukowym.

Centrum systemu powinna stanowić najbardziej rozbudowana sieć placówek uniwersalnych i specjalistycznych tworzona na bazie dzisiejszych szpitali państwowych i samorządowych. Dla placówek tych powinien być przygotowany dziesięcioletni program przejrzystej i uczciwej prywatyzacji (z dziesięcioletnim zakazem sprzedaży i wykorzystania przejętych obiektów na cele inne niż medyczne lub opiekuńcze) z istotnym udziałem pracowników, tj. lekarzy, pielęgniarek, techników medycznych i całego personelu pomocniczego.

Dopełnieniem tak zarysowanego systemu będą placówki prywatne, których liczba powinna systematycznie rosnąć i docelowo, poza siecią szkieletową oraz szpitalami klinicznymi, objąć wszystkie inne typy szpitali i placówek lecznictwa otwartego i zamkniętego.

Takie rozwiązanie pozwoli wprowadzić generalną zasadę swobody wyboru przez pacjenta miejsca, czasu i ceny leczenia zgodnie z jego potrzebami i możliwościami. Służyć temu będzie opracowanie i wdrożenie ogólnopolskiego, zintegrowanego powszechnego systemu bazy usług medycznych oraz rezerwacji wizyt (np. na wzór portalu Booking).

Finansowanie tak zbudowanego systemu usług medycznych powinno odbywać się poprzez:

- wykupione przez państwo dla wszystkich obywateli ubezpieczenie uprawniające do otrzymania świadczeń gwarantowanych;
- ubezpieczenia wykupowane indywidualnie lub grupowo (np. przez pracodawców);
- fundusze i fundacje wspierające określone grupy pacjentów lub rodzaje procedur medycznych;
- samorządy terytorialne i zawodowe;
- środki prywatne pacjentów.

Zdaniem KKP dopiero wprowadzenie modelu świadczenia usług medycznych opartych na spójnym, dobrze zorganizowanym i ukierunkowanym na efektywną i wysoką jakość procedur medycznych adresowanych do realnie potrzebujących ich osób pozwoli wyjść z obecnej „kwadratury koła”. Umożliwi to zmianę chronicznie niewydolnego systemu ochrony zdrowia w przyjazny, profesjonalny i zaspokajający potrzeby pacjenta system usług medycznych.

Mamy już w Polsce dobre, a zatem warte wykorzystania i powielenia, wzorce sprawnie i profesjonalnie działających, wykształconych w naturalny sposób i niemalże w całości prywatnych usług aptekarskich i stomatologicznych.

Ważnym elementem dbałości o zdrowie i życie obywateli przez rząd RP będzie konsekwentne i zdecydowane dbanie o czystość powietrza, wód i ziemi m.in. przez odpowiednią politykę utylizacji i zagospodarowania odpadów oraz zakaz ich przywozu z zagranicy.

Prowadzona przez państwo polityka zdrowotna powinna również promować działania profilaktyczne służące zachowaniu i poprawie stanu zdrowia Polaków,

tj. przede wszystkim zachęcać do zdrowego odżywiania (zob. „Polityka rolna”) i uprawiania sportu (szczególnie przez dzieci i młodzież) oraz czynnej rekreacji.

5. System zaopatrzenia społecznego

Obowiązujący obecnie w Polsce system zaopatrzenia społecznego *de facto* składa się z trzech niezależnych systemów: ZUS, KRUS i tzw. emerytur mundurowych. Cechą wspólną tych rozwiązań jest brak realnego powiązania między płaconymi przez cały okres aktywności zawodowej pracownika składkami a wysokością wypłacanej mu emerytury, w efekcie czego najwyższe emerytury mają te grupy zawodowe, które najkrócej pracowały. Dodatkowo ze względu na zapaść demograficzną i wchodzenie w wiek emerytalny powojennego pokolenia *baby boomu* próba utrzymania obecnego systemu grozi zapaścią sektora finansów publicznych. Zatem system ten jest niesprawiedliwy, bardzo kosztowny (koszty obsługi) i generuje ogromne zagrożenia dla równowagi finansów publicznych.

Dlatego też KKP uważa za konieczne dokonanie głębokiej zmiany systemu emerytalnego poprzez jego zintegrowanie, uproszczenie i obniżenie kosztów obsługi.

Można tego dokonać poprzez wprowadzenie **emerytury obywatelskiej**, tj. stałego świadczenia pieniężnego dla emeryta na poziomie przyzwoitego minimum adresowanej do osób wchodzących na rynek pracy.

Jednocześnie uważamy, że należy zachować prawa nabyte przez wszystkich obecnych emerytów i osoby czynne zawodowo przed wprowadzeniem zmian systemowych.

W okresie przejściowym wypłacane emerytury, renty i inne świadczenia społeczne powinny zostać zwolnione z podatku dochodowego i innych obowiązkowych danin publicznych.

KKP uważa, że dopiero tak kompleksowe zmiany pozwolą uniknąć nieuchronnego krachu finansów publicznych i jednocześnie zabezpieczyć przyszłość „nowych emerytów” na poziomie przyzwoitego minimum.

Jednocześnie należy pamiętać o tym, że każdy system emerytalny ma charakter umowy międzypokoleniowej, a jego wydolność ekonomiczna zależy przede wszystkim od warunków demograficznych. Dlatego też Państwo Polskie w ramach polityki rodzinnej powinno stworzyć warunki do odwrócenia obecnego, niekorzystnego trendu demograficznego (zob. „Polityka rodzinna”).

Polityka emerytalna państwa powinna definiować zasady, w tym uprawnienia, wysokość oraz źródła finansowania świadczeń emerytalnych i rentowych przysługujących obywatelom Państwa Polskiego.

6. Pomoc społeczna i usługi opiekuńcze

Polityka społeczna państwa powinna służyć wyrównywaniu szans życiowych obywateli oraz budowaniu kapitału społecznego. Celem jej powinno być tworzenie warunków godnego życia oraz rozwoju duchowego i intelektualnego obywateli bez względu na stan posiadania i pochodzenie.

Powinna nieść pomoc rzeczywiście potrzebującym w taki sposób, żeby jej beneficjenci mogli możliwie szybko usamodzielnić się, a w sytuacjach trwałej niezdolności do samodzielnego życia zapewnić im godne wsparcie. Nie powinna natomiast rozbijać i zastępować naturalnych relacji rodziny wielopokoleniowej oraz demoralizować poprzez zniechęcanie do odpowiedzialności i samodzielności. Nie może również ograniczać dobroczynności indywidualnej wynikającej z nakazów moralności chrześcijańskiej.

KKP uważa, że cała polityka socjalna państwa, obejmująca świadczenia pieniężne i rzeczowe oraz zwolnienia z opłat i wiele innych narzędzi i instrumentów, powinna być ujęta w jeden spójny i sprawiedliwy system pomocy społecznej zapisany w Kodeksie Pomocy Społecznej.

Kodeks ten powinien zawierać katalog wszystkich rodzajów pomocy społecznej (finansowych, rzeczowych i niematerialnych), praw do nich oraz sposobów ich świadczenia.

W celu zwiększenia efektywności i skuteczności polityki socjalnej jej prowadzenie należy w całości powierzyć gminom, które winny realizować ją przy wykorzystaniu i wsparciu organizacji społecznych, w tym wspólnot religijnych i wolontariuszy. Przykładem takiego rozwiązania może być wprowadzenie **bonu opiekuńczego**, służącego opłaceniu usług opiekuńczych dla niesamodzielnych seniorów realizowanych np. przez „dobrego sąsiada” lub członka rodziny.

7. Polityka rodzinna

KKP stoi na stanowisku, że polityka rodzinna Państwa Polskiego powinna obejmować całość zagadnień związanych z definicją rodziny, jej miejscem w porządku społecznym, ochroną w porządku prawnym i podstawami egzystencji ekonomicznej. Polityka ta powinna zostać spisana w jednym Kodeksie Praw Rodziny i stanowić wykładnię dla wszystkich innych aktów prawnych odnoszących się bezpośrednio lub pośrednio do rodziny.

KKP wyraża zdecydowany pogląd, że odnowa moralna Narodu Polskiego oraz odwrócenie śmiertelnego dla niego załamania demograficznego może nastąpić tylko przez rodzinę. Rodzinę, której podstawą jest małżeństwo rozumiane jako związek kobiety i mężczyzny powołany do posiadania i wychowania dzieci, który stanowi utrwaloną w cywilizacji łącińskiej podstawową komórkę społeczną, chronioną przez Konstytucję RP.

KKP odnotowuje z dużą satysfakcją fakt istnienia w Polsce rodzin wielopokoleniowych, utrzymujących żywe związki między trzema, czterema pokoleniami swoich członków i deklaruje, że będzie działała na rzecz ich wzmocnienia i utrwalenia.

KKP uważa, że w celu ochrony instytucji rodziny oraz praw rodziców do wychowywania dzieci według własnych wartości zapisy konstytucyjne traktujące o rodzinie i prawach rodzicielskich powinny być przeniesione do ustaw regulujących prowadzenie procesów edukacyjnych i wychowawczych, pomocy społecznej oraz polityki kulturalnej państwa.

Obserwowany dzisiaj postępujący rozpad instytucji rodziny jest przede wszystkim skutkiem agresywnie lansowanej rewolucji neomarksistowskiej wywołującej znaczące przeobrażenia kulturowe wpływające na zmianę postaw.

Z tego względu KKP wnioskuje o wprowadzenie zakazu promowania dewiacji (na wzór Węgier), odejście od lansowania źle pojętego równouprawnienia skutkującego presją społeczną na szybką i bezwzględną (zamiast prawa wyboru) aktywizację zawodową kobiet ze szkodą dla ich macierzyństwa oraz odejście od nieproporcjonalnego wspierania „samotnych rodziców” (z wyjątkiem sytuacji będących konsekwencją tragicznych zdarzeń losowych) i likwidację jakichkolwiek przywilejów dla związków nieformalnych.

KKP uważa, że siła ekonomiczna polskich rodzin powinna być budowana przede wszystkim poprzez zaangażowanie pracy i przedsiębiorczości jej dorosłych członków. Dlatego też w części programu: „Obszar wytwórczy – gospodarka” zaproponowała szereg rozwiązań pozwalających rodzinie na pełne czerpanie z owoców pracy jej czynnych zawodowo członków.

Ponadto dla pełnego upodmiotowienia polskich rodzin KKP postuluje oddanie rodzicom do dyspozycji należnych im kwot świadczeń publicznych w formie:

- bonu wychowawczego wypłacanego przez dwadzieścia cztery miesiące matkom, które zdecydowały się zostać w domu i poświęcić wychowaniu nowo narodzonego dziecka;
- bonu przedszkolnego do finansowania usługi opiekuńczej nad dzieckiem w wieku przedszkolnym, w tym również w przedszkolach domowych;
- bonu oświatowego do finansowania nauki na poziomie szkoły podstawowej i ponadpodstawowej;
- bonu edukacyjnego do finansowania nauki na poziomie studiów wyższych;
- bonu opiekuńczego do finansowania usług opiekuńczych dla niesamodzielnych seniorów.

Taki system partycypacji rodzin w realizacji polityk państwa właściwych dla obszaru „kapitał ludzki” wzmocni więzi rodzinne, wpłynie na wzrost odpowiedzialności ich członków oraz znacząco zwiększy efektywność świadczeń finansowanych z funduszy publicznych, a wykonywanych w znacznej części przez podmioty prywatne.

Polityka rodzinna, zgodna z opisanym powyżej modelem, powinna być jedną z naczelných polityk Państwa Polskiego.

8. Uwagi końcowe do obszaru redystrybucji – kapitał ludzki

- 1) Poprawnie definiując cele polityki społecznej państwa i racjonalizując sposób ich finansowania, można stymulować pożądane społecznie postawy i zachowania nawet w popieranym przez dużą grupę społeczeństwa fałszywym modelu państwa opiekuńczego.
- 2) Zaproponowane rozwiązania dają szansę, przy wykorzystaniu funduszy dedykowanych szeroko rozumianej pomocy społecznej, na wykreowanie postaw obywatelskich charakteryzujących się wolnością wyboru, odpowiedzialnością i samodzielnością.

- 3) Zmiana sposobu świadczenia i finansowania tych usług pozwoli na znaczącą poprawę ich jakości oraz oszczędne wydawanie środków publicznych, tj. pieniędzy podatników.
- 4) Wprowadzenie zaproponowanych rozwiązań pozwoli na „prywatyzację” należnych obywatelowi świadczeń (np. bon oświatowy i bon opiekuńczy) i tym samym przybliży nas do wyjścia z nieefektywnego ekonomicznie i skrajnie demoralizującego modelu państwa opiekuńczego.
- 5) Koncentracja na rodzinie wszystkich pozytywnych efektów polityk państwa prowadzonych w tym obszarze pozwoli na przywrócenie jej należnego miejsca w porządku prawnym i społecznym oraz znacząco wzmocni prawa do samodzielnego dysponowania dedykowanymi jej funduszami publicznymi.

Podsumowanie

W ramach obrony naturalnych praw obywatelskich będziemy dążyli do przywrócenia pierwotnego znaczenia i należytej wagi takim pojęciom jak: prywatność, mir domowy, tajemnica lekarska, tajemnica korespondencji, tajemnica handlowa oraz odpowiedzialność za czyny i słowa, szczególnie w przypadku osób sprawujących władzę w Państwie.

Uważając osobę ludzką za zdolną do samodzielnego decydowania o sobie, a dorosłego obywatela posiadającego pełnię praw za zdolnego do brania czynnego udziału w życiu politycznym, będziemy dążyli do całkowitego zniesienia ograniczeń w posiadaniu broni przez obywateli Rzeczypospolitej Polskiej. W Konstytucji RP zapiszemy prawo do posiadania broni jako prawo naturalne, będące odbiciem moralnego obowiązku obrony ciężącego na każdym dorosłym obywatelu względem jego rodziny i ojczyzny.

Ponadto twierdzimy, że każdy obywatel ma prawo do skutecznej obrony koniecznej, bez lęku o to, że zostanie pociągnięty do odpowiedzialności prawnej. Prawo nie może stawiać na równi przestępcy i ofiary, zniechęcając obywateli do podejmowania środków zapewniających im realne bezpieczeństwo. Groźba (ryzyko) poniesienia konsekwencji powinna ciążyć przede wszystkim na przestępcach i działać na nich odstraszająco.

Dlatego też stoimy na stanowisku, że należy przywrócić do prawa polskiego karę główną, tj. karę śmierci, za szczególnie groźne i odrażające czyny takie jak: umyślne zabójstwo, zdrada stanu, szpiegostwo i dezercja w obliczu wroga.

W ramach dbałości o interesy i dobre imię Rzeczypospolitej wprowadzimy zakaz finansowania ze środków publicznych ośrodków i instytucji prowadzących wrogą działalność przeciwko Polsce i Polakom.

Dla przejrzystości i jawności życia publicznego wprowadzimy ustawy obowiązek ujawnienia przez wszystkie osoby sprawujące funkcje kierownicze w organach państwa i samorządu terytorialnego przynależności do niejawnych organizacji i stowarzyszeń.

Z tych samych względów wprowadzimy ustawowy obowiązek ujawnienia się i prowadzenia rejestru aktywności przez lobbystów politycznych i gospodarczych działających na terytorium Rzeczypospolitej.

Myśląc o Państwie Polskim jako politycznej emanacji wspólnoty narodowej, będziemy dążyli do jego wzmocnienia wewnętrznego oraz budowania należytej mu pozycji międzynarodowej.

Jednocześnie opowiadamy się za Rzeczpospolitą wolnych Polaków, którzy w pierwszej kolejności są gotowi wziąć odpowiedzialność za siebie i swoje rodziny, a w konsekwencji również za byt państwowy i wspólnotę narodową jako całość.

A.M.D.G. 2021